

ГОРАН РАДОСАВЉЕВИЋ

ХЛЕБА И
ЦИГАРА

афоризми

песме

драма

УВСС „ЕЖ“

АФОРИЗМИ

•
Опасуљио сам се.
Појео сам два тањира!

•
Усрали смо мотку.
Немамо ни за држаљу.

•
Некако ћемо заштитити животну средину.
За границе нисам сигуран.

•
Дигли смо руке од свега.
Следеће су ноге.

•
Ивица закона је доказ да закон има рупу.

•
Ставио сам тачку на г.

•
Ако наставим да серем не гине ми затвор.

•
Рекао бих да се корисници 069 мреже
највише цимају?

•
Код нас секс за једну ноћ траје вековима.

•
Раније је све било лепше.
Нажалост, више нисам леп.

•
Инпотентнима је чврст сан.

•
Тешко је стићи на врх.
Увек се нађе неко ко вас повуче доле.

•
Главу чистимо афоризмом
као црева клизмом.

•
Сизиф не стаје на луди камен!

•
Студент је запалио жито.
Вежба да запали из земље.

•
Човек се држи за реч.
Ако ћутиш неће те држати низашта.

•
Људи купују мање хлеба.
Средина је одвратна.

•
Мајмуну је све сем гране
резервна отаџбина!

•
Како ли ће тек бити у XXX веку?

•
Плата: богиња месеца у српској митологији.

•
Више се не слуша глас народа.
Предлажем колективно уграђивање силикона.

•
Сити смо их.
Више их не набијамо на зуб.

•
О'ладите мало!
Гори нам под ногама!

•
Ако конзумирате сезонско забрањено воће
то значи да само понекада послушате срце.

•
Пију нам крв на сламку спаса.

•
На клизавом смо терену.
Нема шта, права банана држава.

•
Животиње су угрожене кад их фали.
Људи су угрожени кад им фали.

•
Усијане главе не пробијају лед.

•
Једино се човек поквари пре истека рока.

•
Домовина се брани лепотом.
На мене све мање рачуна.

•
Ових дана се осећам к'о говно.
Појео сам се жив.

•
Почетак лудости је крај памети.

•
Америка је обећана земља.
Обећање лудом радовање.

•
Излазим на изборе да ми не украду глас.
Ја бих да певам и после тога.

•
Ја не знам да пишем афоризме.
Смислио сам више од једног.

•
Самоубице користе уже, а и шире!

•
Живимо брзо.
Од данас до сутра.

•
У браку из рачуна деца плаћају ПДВ.

•
Вежите балон за потрошачку корпу.
Одлетеће у пизду материну!

•
Одело не чини човека голим.

•
Ништа није као што изгледа.
Све јесте.

•
Код нас многе постану звезде
преко ноћи... и кревета!

•
Све чинимо да задовољимо Стару даму.
Који смо ми бабојевци.

•
У свету кулинарства смо најпознатији
по народној кухињи.

•
Србија до Токија!
Фукушима нам не треба.

•
Идемо ка Европи, а већ смо у Европи?!
Не вреди, тапкамо у месту.

•
Непријатељ никад не спава.
Бар знамо да му је инсомнија слабија страна.

•
Упознао сам самог себе!
Нисам знао да сам толико заједан.

•
Дајем све од себе.
Зато и немам ништа.

•
Својој деци дајте имена
као што су Леси или Шиме.
Можда се и врате.

•
Они горе и они доле исто кажу:
– Горе од овога не може!

•
Све више људи излази из земље.
Повампирило се то.

•
Живимо од старе славе.
И тако од Славе до Славе.

•
Заболе ме уво од вашег звучног имена!

•
Лакше се потоне кад су џепови пуни.

•
И сељаци се дрогирају!
Пронашао сам иглу у пласту сена!

•
Иза успешног мушкарца стоји успешна
жена која не може да потроши
оно што он заради.

•
Понекад ни бројање до десет не помаже да
некога не отерате у три лепе!

•
Нико се навучен није родио!

•
Живимо к'о стока!
Фарма нам не гине.

•
Туре буре гура, дрогу Туре ваља.
Боље Туре буре гура
нег' што дрогу Туре ваља.

•
У кругу двојке је увек било и биће сељака.

•
Гледано из мог угла не живимо нормално.

•
Уби ме прејака реч.
Починитељка је одраније позната
органима гоњења.

•
Спавање је први корак до остварења сна.

•
У рату је добро бити промашени случај.

•
Супротности се привлаче.
Штета што нисам још ружнији.

•
Историја се понавља.
Музичко и ликовно готово никада.

•
У школи живота најбоље је бити понављач.

•
Не тражите моју памет ако је изгубим!

•
Неким кува у стомаку кад окрену на двојку.

•
Знам да је Одисеј смислио тројанског коња.
Али, који ли је коњ смислио Одисејеву зору?

•
Далеко му лепа кућа, послуга, јахта...

•
Дијаспора нам је све већа.
Јако смо расејан народ.

•
Није добила, а трудна?

•
Учланио сам се у партију.
Сада имам одличан преглед игре.

•
Има оних који су срећни колико су тешки.
Знам и неке пресрећне.

•
Ови нас опасно возају.
Имају дозволу за све категорије.

•
Афоризам.
Кратко, али јебитачно.

•
Туците своју децу чим приметите да
почињу да личе на власт.

•
Користимо Perwoll.
Црно остаје црно.

•
Цео живот је живео ван земље.
Вратио се у њу кад је умро.

•
Вежи коња где ти газда једе кад хоће,
а сиромах кад има.

•
Откако ми је трн у оку изоштрио сам вид.

•
Да би дошли горе, они лево и десно би
требало да имају и нешто доле.

•
Заузели су став.
Очекујемо пуцањ.

•
Било какви да су, математички гледано,
сви љубавни троуглови су слични.

•
Тито је једном ногом у гробу.

•
Главу горе.
У говнима смо.

•
Моја жена игра одбојку.
Специјалиста је за кување.

•
У лажи су кратке ноге и дуге руке.

•
Ми смо убили Диогена.
Прднули смо у чабар.

•
Пали смо на ниске гране.
Они који су се обесили остали су на вишим.

•
Плашим се шинтера.
Све више лутам, а и живот ми је пасји.

•
Девојке између два зла изаберу већи.

•
Нисмо само ми небески народ.
И Цигани лете у небо.

•
Молим композиторе да измисле нову песму.
Ова нас неће одржати.

•
Како да не лајем када живим као пас?

•
Петлови кукуричите.
Време је да нам сване.

•
Само нам је за Ускрс до јаја.

•
Закони су као жене.
Имају рупу.

•
Све је мање хлеба.
Изгледа да су лудаци узели брашно
да их засмејава?

•
Иза овога стоје они који седе.

•
Ко ради, не бој се о'лади.

•
Зашто да не покажем зубе кад их
слаткиши нису упропастили?

•
Освојио сам је.
Сада сам за њу окупатор.

•
Имала је златну рибицу.
Увек ми је испуњавала жељу три пута.

•
Добар вођа мир у кући.

•
Многи родитељи својој деци дају имена
Ивица и Марица у нади да ће једнога дана
појести по неки слаткиш.

•
Код нас се одиграва трагедија.
Тај комад су нам увалили.

•
Решио сам се лоше столице.
Искењао сам је.

•
У шуми прописа црвенкапа
се најбоље сналази.

•
Онај ко у шакама држи власт
никада не пљује у њих.

•
И затворски круг понекад постане
точак историје.

•
У лошем друштву вођа је најгори.

•
Ахила је упропастила пета,
а мене друга жена.

•
Холандија је земља лала.
Сосе своју још немају.

•
Да би живео на високој ноzi
ону краћу је одсекао.

•
Уби ме прејака пандурчина.

•
Најпотентнији је отац нације.

•
Усраше заставу па усраше и мотку.

•
Партије, рекламирајте се.
Можда вас неко и купи.

•
Не плашим се пит бул теријера.
Немају зашта да ме уједу.

•
Сваки месец ми је медени.
Са мојом месечном платом могу да купим
једино килограм меда.

•
Не качите га по зидовима.
Баците га на тапет.

•
Живот нам је као песма.
Ко је пева зло мисли.

•
Засуцимо рукаве... па на дрогирање.

•
Хлеба и цигара.

•
Имао је тврду столицу.
Зато је прешао на фотељу.

•
Србија је отворена земља.
Увек јој отварају старе ране.

•
Европа је курва.
И кад си у њој чини ти се да ниси.

•
Они нама пацку, а ми њима рацку.

•
Ипак се окреће – рече Сизиф.

•
Ушао сам у партију и прокоцкао живот.

•
Ех, што нисам кенгур па да имам дубок џеп.

•
Ми смо небески народ.
Кроз наш прозор у свет се ништа не види.

•
Кад смо већ у ауту што да не изударамо
линијског судију?

•
Дођох, видех, појебах.

•
Опрезан је онај који пре грмљавине
опере косу шампоном од коприве.

•
Из дана у дан повећава се број оних
којима се смањује.

•
Волео бих да сам коњ
па да ме воде код кобиле.

•
Да су Титу одсекли и другу ногу
имао би до пода.

•
И ми коње за фрку имамо.

•
Ако ум царује који ли је орган
дворска будала?

•
Не слажем се
да је тројански коњ највећи на свету.
Код нас има и већих.

•
Благо Леонарду.
Он је на Мона Лизи радио више од три године.

•
Састанци се воде због рекламе киселе воде.

•
У сваком куплерају улаз је бесплатан.
Изназ је папрено скуп.

•
Како да нам држава оде до доктора
када не може да стоји на ногама?

•
Девојке су болест.
Лако се навуку.

•
Девојке су као чарапе.
Лакше се навуку кад се развуку.

•
Ако је поп Божији човек онда је Бог жена?

•
Кад човек има глисте он смрша.
Кад глиста има човека она се угоји.

•
Многи извори тврде да у рату
погине доста људи.
Што је жалосније, то потврђују и реке.

•
У рату птице свијају митраљеска гнезда.

•
Све ово је засро голуб мира.

•
Наша земља је баба.
Нисаким нема односе.

•
На врат су нам набацили омчу.
А врат све црвенији и црвенији.

•
Гробари мрзе звезду.
Они више воле крст.

•
Батина је из гаћа изашла.

•
Девојке су као срећке.
Свака трећа добија.

•
Врх нам је туп.

•
Пала би нам секира у мед
да га нису појели медведи.

•
Ако кажете да сам луд
направићу вас збуњеним.

•
Све ће бити у реду...
за заједнички казан.

•
Много је лешинара
на привредним гранама.

•
Само слога Србина спасава.
Е, јеби га.

•
Ишао би ја по трњу да знам да ме,
кад га прођем, чека Трнова Ружица.

•
Пенис је орган за спољне
и унутрашње послове.

•
У чупавим временима
најбоље је бити четник.

•
Скренули јесу, али са свога пута нису.

•
Девојка ми је као филм.
Осетљива је на светлост.

•
Ја бих ове из првих редова послао
у магареће клупе.

•
Историја је учитељица живота.
Многи су ушли у њу.

•
Наранџаста боја отвара апетит.
Зато ђубретари носе наранџаста одела.

•
Јагодински дани комедије
трају неколико дана.
Остали дани су резервисани за трагедију.

•
Сива економија је крива
за наше црне дане.

•
Био је отворен.
Сада је затворен.

•
Некако испливасмо.
Сада смо као рибе на сувом.

•
Данас је Тито добар само некрофилима.

•
Крава се музе да би се скинуо кајмак.

•
Све више црвенимо.
Мора да се нечега стидимо?

•
Не пуцајте у празно.
Погодићете некога у главу.

•
Само се жене не боре за наша права.
Оне се боре за наше праве.

•
Тенисери су криминалци.
Сваки дан узимају рекет.

•
Адаму би свако ребро поломио!

•
Да сам Бубка уср'о бих мотку.

•
Није лако голманима.
Стално их стављају на го'.

•
Нисам чаробњак ал' имам чаробни штапић.

•
Нисам Марко Краљевић, ал' имам буздован.

•
Сишао мајмун са дрвета и рече:
Лакше ћу се мајмунисати као човек.

•
Узми бомбу, куцни у дрво
и помери се с' места...

•
Живот нам је као песма.
Е, да је само мање композитора,
диригената и њихових палица.

•
Чини ми се да бисмо лакше стигли на
Месец него до краја месеца.

•
Ако је правило да он уђе у њу,
зашто онда Сава улази у Дунав?

•
Црвено нам се пише.

•
Девојке су као лубенице.
Најслађе су у средини.

•
Дигли су му... споменик.

•
Е, што у сексу није као у фудбалу...
да се увек пође од центра.

•
Гадно су им спустили.
Дигли су револуцију.

•
Где је сад Достојевски да види ове идиоте?

•
Гладни смо, а већ сити свега.

•
Иако нам је брод потонуо,
стали смо на своје ноге.
Сад ходамо по дну.

•
Из твојих уста у... моје гаће.

•
Коцка је бачина!

•
Изгледа да громови гађају погрешне врхове?

•
Ја бих црвене црвеним воском.

•
Ја бих о њему све најлепше, али није
покојник.

•
Црвена боја привлачи волове!

•
Кад су људи овце
лако је бити ован предводник.

•
Како то да идемо козјом стазом
кад смо овце?

•
Ко другоме јаму копа не боји се глади.

•
Ко је луд не буди му збуњен!

•
Ко каже да ми имамо 30 слова?
А посмртно, црквено?

•
Ко високо лети тај се ватре не огреја.

•
Код нас нису заступљене игре без граница
већ игре са границама.

•
Ми смо небески народ.
Донеле нас роде.

•
Мом оцу су комунисти
скратили живот за 50 година.
Још се није родио.

•
Мува без главе само случајно
налети на говно.

•
Нафта није крв.
Крв није вода.
Дакле, нафта није вода.

•
Наркомани су свиње.
Увек се унервозе пре шприцања.

•
Не будите ником десна рука.
Можете бити јebани.

•
Некад је био обавезан принудан рад,
а сад принудни одмор.

•
Некад смо живели добро.
Данас је добро да смо уопште живи.

•
Неке Сарајлије су за Гиниса.
Ухватили су маглу.

•
Нису они сисали весла.
Они су много перверзнији.

•
Она је прави цвет.
Увек је неко ђубре поред ње.

•
Просто невероватно.
Дозволили смо да нам краља матира коњ.

•
Пси лају...
кара вани...
пролазе.

•
Радо иде Србин у војнике...
ако су војници девојке.

•
Са речи на чело.

•
Сладак је као густе сок.
Првом приликом ћу га флаширати.

•
Слепци више верују свом штапу него вођи.

•
Ставили су му лисице.
Ваљда ће сада бити лукавији?

•
Свануло ми је.
Угасили смо га.

•
Живимо лепо.
Прва два дана након примања плате.

•
Удари му слава у главу...
и погибе.

•
Умиљато јагње две овце сиса, за разлику од
жртвеног које је посисало.

•
Уопште се не секирам кад дуго не серем.
И затвор је за људе.

•
Упорност се исплати.
Испушила си га.

•
Више ми се не диже ни на химну.

•
Вратили су оружје...
да га боље подмажу.

•
За њу је био принц на белом коњу,
а за нас више коњ него принц.

•
Зар је могуће да смо невини кад се овако
крваво проводимо?

•
Неке девојке се ухвате за сламку
и кад се не даве.

•
Ако неће Мухамед брегу, онда...
је Мухамед педер.

•
Левичарска рука, десни цеп.

•
Бацио сам око на њу.
Сад ми је јасно зашто је љубав слепа.

•
Куд сви курци, ту и мали Мујин.

•
Кад жена држи до себе
она се узбуди.

•
Била је права Јеврејка.
Није ми давала понедељком.

•
Жени сам дао потрошачку корпу.

•
Девојка ми је као длака.
Стидна је.

•
Риба риби скида фрајера.

•
Истина боли, а за лаж ме заболе.

ПЕСМЕ

СВЕТ ЈЕ НАДИГР'О

(На мелодију “Ти кваршигро”)

Милан Јовановић,
Дејан Станковић,
Марко Пантелић,
Данко Лазовић,
У нашем тиму
Нема девојчица
И ту смо ти, ти, ти и ја
Само напред Србија!
Нема хоћу-нећу
Устани и навијај!
Нема хоћу-нећу
Устани и навијај!
Србија је јака!
Знај, знај, знај, знај!
Аца, Аца, Бане, Влада
Невен, Здравко, Ненад, Ивица.

Дај гол, дај гол, дај гол!
Динг-донг, динг-донг, динг-донг,
Сад вам је одзвонило
Хало, халооо!
Свет је надиигр'о
Жигић, Видић, Качар, Красић
и Рукавина Антонио.

Београд, 2010.

ЈЕДЕШ МЕ И ПИЈЕШ

Само једеш, само једеш,
Срце моје, душу моју...
Немој јести душу моју,
Баци се на жуту проју,

Немој јести душу моју!

Само пијеш, само пијеш,
Крв моју, сузе болу...
Немој пити сузе болу,
Баци се на кока-колу,

Немој пити сузе болу!

КОМБИНАЦИЈА

Извешћу комбинацију
Да усрећим себе
Кад већ не могу нацију
Ко је море јебе.

ПРИНЦИП ЈЕ ИСТИ, СВЕ СУ ОСТАЛО НИЈАНСЕ

То је овако било:
Био Фрањо и био Гаврило.
Пр'но Гавра после неког поста
И на лицу места Фрањо мртав оста.
Данас кад се људима вилица кочи,
Или кад чудан смрад штита за очи,
Сви се питају: шта је то било?
Уср'о се Гаврило!

ЧУДНА МИ ЧУДА

У нашу кућу,
чудна ми чуда,
стигао ветеринар
да вепру вади муда.
Дошла још тројица,
по снази погодна,
сваком по ногица,
да муда буду слободна.
Ту се више не губи време,
нема приче, нико не гуши,
не разглабају се теме,
већ се свињче одма' 'вата за уши.

Кад се из свињца извуче,
на леђа се обори полако,
к'о Христ се развуче
и све остало је лако.

Јајца се прво намажу,
па се ињекција шине,
следи рез како прописи налажу
и ваде се к'о из носа слине.

Кад се то заврши може кафица,
може и пиво,
пију сва тројица
и постаје живо.

Нагло се диже граја,
углавном су тема млади,
сви заборављају вепрова јаја
нема их више – шта да се ради.

ПОСРАНИ СМО ГАДНО

У јесен зри трешња,
У трешњи има црва,
У црву је храна
За голуба прва.

Посро нас је голуб,
Посро нас је гадно,
Посро нас је брзо,
Јер је било хладно.
Пошли смо на зденац,
Пошли смо на воду,
Пошли смо без кола
Да патке не оду.

Посрала нас патка,
Посрала нас гадно,
Посрала нас брзо,
Јер је било хладно.

ЈА САМ ДАСА

Ја сам даса, ја сам шмекер,
Ја од носа правим штекер.
Ја сам силан, ја сам фаца,
Јак сам попут Рамба и Том Плаца.

Кад ударим обарам брег,
И кад пишам пробијам снег.

То није фора, не правим се важан,
Ја сам стварно, много, много снажан.

ОЖЕНИХ СЕ НА БРЗИНУ, САД СЕ КАЈЕМ НАТЕНАНЕ

Наложих се ја на малу,
Као мајмун на банане,
На морскоме плавом жалу,
Сад се кајем натенане.
Запросих јој руку њену,
Као жртва згазих мину,
Узех малу ја за жену,
Ожених се на брзину.

Слободу сам своју дао,
Шта сам био нисам више,
Низ падину ја сам пао,
Из ока ми лију кише.

Сад се кајем натенане,
Ожених се на брзину,
Мој животе празно тане,
Марш у пичку материну!

КОЛЕРА

Изненада добијам пролив јак,
Губим течност, промук'о сам чак,
Повраћам, температура тела ми пада,
Докторе, шта да радим сада?

Изненада добијам пролив јак,
Губим течност, промук'о сам чак,
Не може поштено ни да се сере,
Докторе, да ли патим од колере?

ГДЕ СИ САДА ОРАСНИЦЕ МОЈА?

Отишла си пре годину дана
И однела два – три апарата,
На срцу ми лежи љута рана
Оста прстен с' 14 карата.

Памтим дане кад смо сами били
И шетали преко старог моста,
Лутали смо ноћу к'о дебили
Све то сада успомена оста.

Мени кажу тражи другу срећу,
Иди нађи неку бољу жену,
А ја њима: нећу, нећу, нећу
Са жилетом само сечем вену.

Где си сада ораснице моја,
Да ли јутром газиш рану росу,
Да л' ти косу краси плава боја,
Ил' на глави више немаш косу?

ТУЖБАЛИЦА ЈЕДНЕ УДОВИЦЕ

Три ливаде нигде курца нема,
Само једна ружа калемљена...

Кад бих могла месо да јој додам,
Па да јој се у заносу подам...
Узех ружу у дрхтаву руку,
Хтедох њоме да ублажим муку...

Нек' иде у очин, та шта ће ми ружа?
Не може ми она заменити мужа...

Три ливаде нигде курца нема,
Тако ми и треба када сам из Срема.

ПАО ВРАБАЦ НА ПРЕБРАНАЦ

Пао врабац
На пребранац
Па кљуца ли кљуца.

Пао војак
На девојак
Па туца ли туца.

МОРСКА ПЕСМА

Кад рониш иди за морским клобусима,
Илити медузама,
Јер оне иду за женским прсима
И њиховим гузама.

СПОРТСКА ПЕСМА

Не буни се ако ти за време играња билијара
Улети кара.
Боље то него да ти је так
Улетео у шупак.

БЛЕСАВА ПЕСМА

Е, блесо...
То је било месо.

ЖАЛОСНА ПЕСМА

Нека ми каже ко је компетентан,
Зашто сам импотентан?

И НИШТА НИСАМ ГУЗИО

Пијанац сам био,
Узалудне сузе лио,
Мало јео, много пио,
На јави сам тужан снио.

Своје јаде ја сам крио,
Поцепани живот шио,
Нико ми не беше мио,
На јави сам тужан снио.

Никад се нисам пазио,
Нит' ме је ико мазио,
Пред другима сам пузио
И ништа нисам гузио.

Алкохол ме мамио,
Па сам се осамио,
Видике сам сузио
И ништа нисам гузио.

СТРЕПЊА

Не, немој ми прићи!
Може ми се дићи!

Не, немој ми прићи! Хоћу издалека
Да волим и желим твоја ока два.
Не, немој ми прићи! Хоћу...
Немој ми прићи јеб'о те ја!

Не, немој ми прићи!
Може ми се дићи!
Не, немој ми прићи, немој животати,
Не, немој, јер ћу те силовати!

ЈА САМ ДОБАР МОМАК

Пош'о сам да купим саламу,
Пош'о сам да послушам маму.
Пош'о сам да купим кобају,
Пош'о сам да послушам тају.

Слушам маму, слушам тају,
Слушам и брата из ината.

Пош'о сам да купим банану,
Пош'о сам да послушам нану.
Пош'о сам у апотеку,
Пош'о сам да послушам деку.

Слушам нану, слушам деку,
Слушам и брата из ината.

Пош'о сам да купим четку,
Пош'о сам да послушам тетку.
Пош'о сам да купим креча,
Пош'о сам јер рек'о ми теча.

Слушам тетку, слушам течу,
Слушам и брата из ината.

Пош'о сам за вина рујна,
Послала ме за то ујна.
Пош'о сам да платим струју,
Пош'о сам да послушам ују.

Слушам ујну, слушам ују,
Слушам и брата из ината.

Изашао сам и на бину,
Решио да послушам стрину.
И 'ајд' сад да завршим причу,
Ја редовно слушам и чичу.

Слушам стрину, слушама чичу,
Слушам и брата из ината.

Јер ја сам добар момак,
Јер ја сам добар момак,
Јер ја сам добар момак...
И зато ћу слушати све.

ЧАЈ (ОД ЛИПЕ) ЗА ДВОЈЕ

Пишем ти писмо драга
И гледам према липи,
Док киша пада блага
Хемијска нежно скрипи.

Туга ми срце слама,
У соби седим сам,
У соби седиш сама,
Што бар нисам твоје слике рам?

Не знам шта више да пишем,
У мислима липу берем,
Од муке не могу да дишем...
Идем одмах да серем.

БРАВАР

Копажу и рукама и ногама,
Користићу се клештима и догама,
Имаћу и казан за топљење масти,
Само да дођем до власти!

Ако то не успем, опет је за'вар,
Бићу кравар, ил' још боље бравар!

СОЛИТЕР

Пичић к'о колачић,
Колачић к'о шећер,
Шећер у коцки,
Коцка к'о солитер,
А ја не волим солитере.

ЈЕБ'ЛО МЕ ПИТАЊЕ

Питао сам једног трансвестита:
- Шта ти кажеш кад те неко пита:
- Пријатељу, где је теби кита?

И знате ли шта ми је рекао?
- Пријатељу, киту сам одсекао.

ЉУБАВНА ПЕСМА БРОЈ 1

Када признаш да ме волиш,
Када кажеш: – “Волим те”,
Јеб'о матер, јебаћу те,
Има да те боли све.

ЉУБАВНА ПЕСМА БРОЈ 2

Колико пута
Сам кењао крај пута,
А кења је била сва жута
И крута...
Волим те!

КРАТКЕ, АЛИ ЈЕБИТАЧНЕ ПЕСМЕ

Кад пишам низ ветар и још у трку,
Направим невероватну збрку.

Увалих јој киту
Док смо јели питу.

Баца се на карац
За петопарац.
Нећу мама лили-хип.
Купи ми секси стрип.

Кад свирам гитару
Обавезно надражим кару.

Ко измисли брустхалтер,
Јеб'о му ја матер?

Скидох јој гаће
Док смо јели пистаће.

Кад се напијем сока
Пишам к'о стока.

Залечи ми песмом ране,
Јебач у ћемане.

Јебао сам једну хуљу
У буљу.

Стомаке су стекле
Док су штрукле пекле.

Откако је каран
Постао је популаран.

Пичокара
К'о шубара.

Кад не купи пралине
Добре су му и слине?

Ја бих сваку Караоку
Набио на ђоку.

БОШКО БУХА

Да се изнебуха
Створи Бошко Буха,
Дао бих му један комби
И десетак бомби
Да оде на запад
И изврши напад.

БРАТСКА ПОСЕТА

Кад би мени дали борна кола
И од литар водке бар пола,
Отишао бих одмах у Хрватску,
У посету једну братску.

АКО МИ НЕКО ПОКАЖЕ ЗНАК

Ако ми неко покаже знак
Где воз се претвара у влак
И притисак у тлак,
Набићу му на очи мрак!

Кроз Југу скроз,
Пичи само воз!

ВАЗДУШНА КАМПАЊА

Курате смо среће
И нико нас неће,
А Клинтон нам киту меће.

Послао нам бомбардере
На фабрике и бандере,
Па по нама тако сере.

Послао нам и Апаче,
Командосе мало јаче,
Албанаца навијаче.

Против такве љуте силе
Користимо пушке, виле...
Најебаћеш црни Биле.

Бачени на пробу
Сад смо ближи гробу,
Јер волимо Слобу.

Волимо и Вука и Шешелја Воју,
Судбине нам кроју...
Јеб'ли матер своју.

ИСКУСТВЕНА ПЕСМА

Живот је, ни више ни мање,
Једно прљаво, љигаво срање,
А цео свет
Је један клозет.

ВЕРОВАЊА У СРБА

Не седи се на столу, а ни на прагу,
Јер то на сиротињу слути.
Кога нос почне да сврби,
Тај ће да се љути.

Када неко преживи опасност смртну,
Верује се да га смрт неће
И да ће живети дуго
Са пуно среће.

Коме се при шивењу конач замрси,
Тај ће добити поклон мали.
Ако се протегнете после јела,
Ђаволу сте дали.

Ако је у кући болесник тежак,
А свима у кући се зева и дрема,
Знак је да поменутом
Помоћи нема.

Сањају се снови ружни
Кад се под јастук ставе гаће.
Кога засврби десни длан,
Тај паре даће.

ЛИЧНОСТ СЛАВНА

Била ми је жеља давна
Да постанем личност славна.
Сада моја фаца
Бежи од папараца.

ГЛУПА ПЕСМА

(Овакве њесме насѡјају на исѡиѡиѡима)

Гладан сам као рис,
Ил' још горе као коњ,
Када једем тражим бис,
А то ствара већи воњ.

Ја сам гладан као псето,
Ја сам гладан као суша,
Дајте меса 200 netto,
Јер то тражи моја душа.

Ал' би сада нешто јео,
Ал' би мазно који батак,
И на торањ би' се пео,
Ал' сам јадан јако кратак.

Кад изађем са испита,
Не знам мучан куд ћу, шта ћу,
Утрне ми јадна кита,
Чини ми се мајкаћу.

ЈУРЊАВА

Људи стално јуре неки курац.
Неки срљају и ломе се да би дошли
до неке пишљиве дипломе.
Неки штекају паре?
Неки се поломише од рада, да би опет
дошли до пара,
А преко њих до неке пишљиве дипломе.
Кад стекну диплому они опет штекају паре?

У јурњави и не знају да иду у круг.
А кад пројуриш по једном кругу
зауставићеш се
Тамо одакле си почео да јуриш.
Зато не разумем људе који стално
јуре неки курац.
Разумем и волим оне које јуре
за неким пичкама.

ТАКО ЈЕ ГОВОРИО ПЕТРОНИЈЕ ИЗ СЕЛА МИЛИВА КОД ДЕСПОТОВЦА

Ја нисам песник загрцавелог срца,
Да скавличим и вазда лутам,
Ја волим да рипљем, угодим и бутам,
И потревим у шест женских срца.

Велики каламут свог живота провео сам
са смљецканим миливским фуксама.
Оне су мајстори да плућа плакнуту,
Нешто у поверењу промемрмљају,
И да се на курац натакнуту.

Често мислим на Немкиње и њихове шоте,
На начим како да их прђнем и на певало опрем,
На поплаветнело море,
На пун свињских целудица Срем,
На место где се не буче, на непознате коте.

Када неком каштрљивку спрчку лупим
Он прогуне кнедлу и глава му даће,
Нагло се себне, напуни гаће,
А ја чврљнем рецку и коске му скупим.

ПЕСНИК

Он је прави песник. Брада, прљава коса,
замишљен поглед.
Кошуља са џеповима на сисама и у једном
од њих неизбежна оловка.
Ту је негде и папир.
Смислиће нешто, па ко вели, да запише.
Лупа главу без везе.
Измишља како другачије да назове пролеће,
да да најбољу дефиницију љубави,
да измастурбира нешто о односу
мушкарца и жене.
Сере као фока и људи му се диве.
Глупо је што бежимо заједно
са тим јадником од стварности
и што је замењујемо за нешто што никако
не може бити онако како у ствари јесте.
Зато бежим од сваког замишљеног погледа.

ПИЈАНЦИ

Напио се човек.
Смрди, прди, подригује.
Прича ми како је нашао неку курву
И како му је пао кад није требао.
Причао ми је о свом поразу.
Напио се други.
Смрди, прди, подригује.
Прича ми како је најјачи
И како је олешио тројицу.
Причао ми је о својој моћи.
Један је слаб, а други јак.

Први не воли да бије,
А други не воли да јебе.
Обојица воле да попију.
Табација, шоња,
Антитабација, антијебач...
Сви су исти.
Напи се и ти.
Смрдећеш, прдећеш, подригиваћеш.
Причаћеш...

ДРАМА

ВЕЛИКЕ МАКАЗЕ

ЛИЦА

ВУКОСАВА, 68 година. Снаја своме покојном свекру Родољубу, мајка своме сину Радиши, свекрва својој снаји Даринки, баба својим унуцима Душици и Немањи. Радоју ништа.

РАДИША, 51 годину. Унук своме покојном деди Родољубу, син својој мајци Вукосави, муж својој жени Даринки, отац својој деци Душици и Немањи. Радоју ништа.

ДАРИНКА, 50 година. Снаја својој свекрви Вукосави, жена своме мужу Радиши, мајка својој деци Душици и Немањи. Радоју ништа.

ДУШИЦА, 32 године. Праунука своме прадеди Родољубу. Унука својој баби Вукосави, прво дете својим родитељима Радиши и Даринки, сестра свом брату Немањи. За све, осим за Вукосаву, баба девојка. Радоју колегиница са факултета.

НЕМАЊА, 27 година. Праунук своме прадеди Родољубу. Унук својој баби Вукосави, друго дете својим родитељима Радиши и Даринки, брат својој сестри Душици. За све, осим за његову девојку, контраш и џабалебарош. Радоју ништа.

РАДОЈЕ, 36 година. Покојном деди Родољубу ништа, Вукосави ништа, Радиши ништа, Даринки ништа и све, Душици ништа и колега са факултета. Немањи ништа.

КИНЕЗИ, МИЛЕ ТРАКТОРИСТА, СВЕТИ ПЕТАР, НЕМАЊИНА ДЕВОЈКА, ДЕДА РОДОЉУБ, НОСАТИ, ПОП, МИЛОЈКА, МУЈА, МАЛИ ЗЕЛЕНИ, ДИЗЕЛАШ, БАБА СА МАЧКОМ, ФРИДРИХ НИЧЕ, МИЛЕНЦЕ ШЕВИЋ, БРУТ, МАНИЈАК, ПОШТАР, РОСАУРА, МАШИНАЦ, ДОКТОРИ, КАМИОНЦИЈА, КОМШИЈА ЖИКА, ДАРИНКИНА ШКОЛСКА, ФРИЗЕРКА, ЗОРА, РУМУНСКИ ПЕДЕР, КОМШИНИЦА, ТАРЗАН, БОСАНАЦ, ДУШАН ПУРЦУЛИН, ЖУТА, МУХАМЕД, МИЛОРАД ЋОПИН, КОЧИЈАШ, ЊЕГОШ, ШЕШИРЦИЈА, ГЕНЕРАЛ и још неки.

ПРВИ ЧИН

1.

ЈУТАРЊА КАФА

(Мрак. Не види се ништа сем дигиталних бројки сата. На сату је 4 подељено са 30. Неко гласно хрче док...)

ДАРИНКА : То ми ради...уууууу! То ми ради...аааааа!

Да, да, тако... настави... тооооо... само напред... немој да ти смета обично дугме... то, то, мајсторе, дођи овамо, ближе... Ма шта ти је сад?! Ма хајде не бој се, неће нико од овог правити Даринкино коло. Ма дај, плашиш се жене?

Замисли коло са же, же, же, же, же, же, же, же... Ма, не иде. (Пева уз мелодију Жикиног кола.) Опусте се мало, знаш и сам да ти је жена отишла са оним Кинезима у Винчу... Тако брате, то ми се већ свиђа... Ију, ти се стварно опусти. Извини, не свуда... Хм, хм, како волим твоје крзно... Ко медвед, богати... АААХХ, то, то... алал ти ћуфте... аааааа... сад... још само мало, још само мало, дај сад, дај сад, сад, сад...

(У том тренутку, укључује се радио-будилник и трешти:

- Ори, Миле, ал' дубоко, мој орачу црно око...

Вукосава пали светло. Хркање престаје. Дневна соба, тј. кухиња је врло скромна. Два кревета, сто, столице, шпорет, судопера... веће огледало и телефон. Баба се протеже и са гађењем гледа на знојаву снају која снажно држи мужа у загрљају у пози у којој би се ретко нашли просечни спавачи. Снаја нерасположено мрмља.)

ВУКОСАВА(цинично): Шта је, ћеро, опет си ружно сањала? Муње их пресекле. Е, душмани, душмани. Све их је више... 'Ајде, 'ајде, све ће се то средити кад попијемо кафицу.

(Баба диже једну ногу на сто и почиње њена јутарња гимнастика.)

Један, два, најлепша сам ја,
четири, пет, мој је цео свет.

Један, два, најјача сам ја,
седам, осам и сви знају ко сам.

РАДИША: Е, бре кево, баш немаш срца. (Буди се и изненађен позом у којој се налази почиње да љуби жену.)

ВУКОСАВА: Ако тако наставиш Даринка никад неће отворити очи.

РАДИША(изнервиран): Ти баш мораш да ми свако јутро поквариш? Умориш ме кад сам најодморнији... Не вреди жено. Одморићемо се ми, колико ја видим, тек кад одемо код Пере. (Даринка престаје да мрмља, али не отвара очи.)

ВУКОСАВА: Ког Пере, Радиша сине? Зар ти није најлепше у својој кући? Видиш какви сте. Кад те видим тако загрљеног са женицом дође ми

да запевам од среће. (Убацује се у песму)... нема газде без дубоке бразде. Ори Миле, ал' ду...

РАДИША (Нагло је прекиде.): Кево, зар ти се не чини да ови са радија целу ноћ пуштају исту песму?

ВУКОСАВА: Откуд знам кад је радио био искључен. (Седа на столицу.)

РАДИША: Или сам луд, или ми ноге смрде. (Мирише ноге и са горчином на лицу задовољно се осмехну.)

ВУКОСАВА: Ето видиш.

РАДИША: Добро је... Нисам луд.

ВУКОСАВА: Јеси ли завршио? Љубио си жену, мирисао ноге и сад-дижи се. Знаш да те они твоји чекају.

РАДИША: У праву си. Не могу без мене ни да прдну. (На радију се мењају песме.)

ВУКОСАВА: Срам те било. Могла би деца да чују како им отац лупета.

РАДИША: Нема шансе. Играли су карте целу ноћ.

ВУКОСАВА: Како знаш?

РАДИША: Морао сам синоћ да пишам. (Устаје из кревета и вуче Даринку за руку.)

ДАРИНКА: Дај, остави ме... Угаси тај радио... Како сам лепо спавала...

РАДИША: Знам срце моје, знам. (Умиљато.) Сад ће мени моја Дашица да скува једну дуплу, да ми спреми сендвичић. (Гаси радио.)

ДАРИНКА (Устаје из кревета, сипа воду у цезву и укључује шпорет. Ту код шпорета, да ови не виде, енергично хвата замишљену мушкост.): Да, да...

РАДИША (Прилази столу, помириса место на столу где је Вукосава држала ногу, са горчином

на лицу задовољно се осмехну и седе.): Замисли, кево, сад нашли да играју преферанс? Убацили и ону Немањину да им прави друштво. Као да не могу да играју само њих двоје? Ето Немање – ето и ње.

ВУКОСАВА: Немој тако. Добро је то дете.

РАДИША: Добро к’о и наша. Па пази само шта ми Немања пре неки дан рече:

- Тале, изјебао сам их са габулом.

ВУКОСАВА(зачуђено): Са габулом?

РАДИША: Са габулом.

ВУКОСАВА: Боже, какав им је то речник? Није ваљда да и Душица тако прича?

РАДИША: Сто посто.

ВУКОСАВА: Не верујем.

РАДИША: И још ми каже:

- Кад је Душица била испод капе навукао сам је на велике маказе.

ВУКОСАВА: Буди Бог са нама. (Баба и тата се крсте, а мама нагло отвара очи.)

ДАРИНКА: Ију, шта рече?

РАДИША: Није то ништа, навлаче они тако једне друге и на мале маказе, а ја колико знам у овој кући нема маказа. (Испитивачки гледа Вукосаву.)

ВУКОСАВА: Јесте, сине. Однела сам их на пијац. Знаш да ми је роба шкарт па морам да одсечем по неки кончић.

РАДИША: Знам. Али што ми од куће правите шкарт? Некад је, мајку му у овој кући било свега. И столова и столица, чаша, чачкалица, колача, меда на креденцу... а сада? Имали смо десет маказа у кући. Могла су деца да се до миле воље навлаче.

ДАРИНКА: Ију!

ВУКОСАВА: Шта ћеш сине, таква су времена.

РАДИША: Сећам се, враћам се са посла, а Даша ми спремила рибу, врућ лебац мирише... деца једу са нама, срце да ми пукне... вагинице, крофне, па палачинке, вољ' ти са орасима, џемом, кремом... кесе?... па то је све пуцало од терета... Носи Радиша, носи... кад ниси имао ти, дај бар да твоја деца имају. И шта? Шта сам добио? Ништа! Дупло голо! Сад ми се глава понекад тресе као да сам, кукавац, без врата, па је ветар носи, носи... Идем улицом, придржавам је, мислим остаћу без ње, а људи пролазе, све се згледају и као да кажу:
-Ено још једног лудака!

Некад ми се деси, напумпам се некако изнутра, притисак, шта је, хоћу да пукнем као луфтбалон, погледам се у огледало... нема, ко пчеларски приправник. Ха, ха... (Болно се насмеја.), а срце... Божију ти мајку!

ВУКОСАВА: Немој Бога!

ДАРИНКА: Колико ја видим, Радиша, теби као да су деца на сметњи. Црн је родитељ коме су рођена деца лоша. Пресрећу ме они твоји кад кренем код мајке на пијац да јој понесем чарапе, да јој допуним гаће и сви ме ко један питају: -Шта је то са вашом децом? Шта да им кажем, шта?

РАДИША: Истину, брате. Дуда-баба девојка, а Неша контраш и џабалебарош.

ВУКОСАВА: Далеко је то од истине. Моја Душица и не треба да се уда за првог који налети.

РАДИША: Не треба, не кажем, ал' већ јој је тридесет и две и време је да постанем деда. Хоћу да ме унук памти као што и ја памтим мога деду Родољуба, лака му земља.

ДАРИНКА: 'Ајде, 'ајде доста је било.

РАДИША: А шта би теби фалило да будеш баба?

ДАРИНКА: Ију, шта ти пада напамет, ја сам још млада.

РАДИША(изнервирано): Млада? Млада?... Теби би било боље да погледаш ту кафу! (Вукосава га смирује и тапше по руци. Даринка доноси кафу.)

РАДИША: Је ли дупла?

ДАРИНКА: Ти би могао да смањиш са дуплом, а не да ми по целу ноћ бежиш из кревета и идеш на пишање. То твоје пишање ми се попело на врх главе.

РАДИША: Море! (Вукосава пребаци и другу руку на његову.)

ВУКОСАВА: Окани се сине ћорава посла.

РАДИША: Добро, де. (Срче кафу.)

ДАРИНКА(Срче и она и као да се напрасно сетила): Шта, де? ...Немој да ми дираш децу! Било би боље да им даш неки динар, него што их олајаваш. И ти си неки отац! Леп им пример дајеш. Нема те по цео дан, а кад дођеш само зановеташ. (Радиша нагло устаје и облачи се на брзину.) Даса... као ради, а са оним носатим не избија из кафане. Шта ти мислиш да су деца слепа? Па погледај само мајку. Дозволио си да се овако матора утркује са инспекцијом. Сама издржава твоју породицу. Није те срамота! ... Где ћеш, бре, нисам још завршила?

РАДИША(Имитира Даринку): Ију, пут немира свога... На посао.

2.
PEACE

ДАРИНКА: Јеси ли видела шта ми ради? Оде, а ни банку ми није оставио. (Обе се облаче.)

ВУКОСАВА: Не брине, даћу ти ја.

ДАРИНКА: Ти? Ма, докле тако? Када ћу од њега да видим неке вајде? Како ћу децу да прехраним и обучем? Кад ће престати да ми вади душу? (Виче.) Бре, захваљујући њему сопствена деца су почела да ми се гаде. Кад видим Дуду у оним ципелицама од картона и Нешу у оној једној јединој црвеној дуксерици дође ми да повратим. Ето, тачно ми се овде нешто окрене. (Показује на стомак.)

ВУКОСАВА: Тише. Пробудићеш...

НЕМАЊА(У једној јединој црвеној дуксерици.): Готово је баба. Та би и медведа дигла из зимског сна.

ДАРИНКА: Ију! Ала ме уплаши. Шта ти би да тако рано устанеш?

НЕМАЊА: Бизнис кево, бизнис...

(Стаде испред огледала. Баба спрема робу за пијац. Доминирају гаће.)

ДАРИНКА: Какав бизнис?

НЕМАЊА(репује):

Ухвати се ја за ваше уже,
умало се уже не претрже.

Ухвати се ја за...

ДАРИНКА: Прекини!

НЕМАЊА: Шта ти је, шта се палиш? Само репујем.

ВУКОСАВА: Шта радиш? (И даље спрема ствари.)

НЕМАЊА: Репујем баба, репујем.

ВУКОСАВА: Ц, ц, ц...

ДАРИНКА: Видиш да није нормалан. Устао као вампир и још ме зајебава.

НЕМАЊА: Ко те зајебава? (Зализује се и ставља тамне наочари.)

ДАРИНКА: Ти! Није те срамота. То ми је хвала што сам од уста одвајала да би затруднела и тебе донела на свет? (Немања се насмеја и пољуби бабу.)

ВУКОСАВА: Љуби баба... Што ти је лепа та дуксерица.

НЕМАЊА: Прва лига, а?

ДАРИНКА: Зезај, зезај.

НЕМАЊА: Ова боја ми је досадила, а и сам себи личим на девојчицу. ...Зато сам решио да нешто шљакам.

ДАРИНКА: Мислиш, да нешто радиш?

НЕМАЊА: Да.

ДАРИНКА: Фалим те Боже. И било је крајње време.

ВУКОСАВА: Какав је то посао кад тако рано устајеш? Није ваљда да ћеш и ти као тата?

НЕМАЊА: Чуће се.

ДАРИНКА: Само ми још то треба па одмах можете да зовете попа. О прво дрво ћу да се обесим.

ВУКОСАВА: Стани мало. Паметно је то дете. Дођи да те пољубим. (Немања прилази, а Вукосава га љуби.)

ДАРИНКА: Познат је по томе. Људи се просто изломише да кажу неку лепу реч за њега. Додуше, не могу да грешим душу, његовој лошој репутацији је највише допринео Радиша... Ја најбоље познајем своје дете.

ВУКОСАВА: И?

ДАРИНКА: Једно знам. Он не може да измисли ни један посао да ваља. Мора да га је неко завр... завр... заврбовао. (Збуни се.)

НЕМАЊА: Није ме нико заврбовао. Овај посао радим са девојком.

ДАРИНКА: Цврц, Милојка.

ВУКОСАВА: Ниси у праву. Из љубави се све на свету рађа, као и по нека пословна сарадња. Је л' тако сине?

НЕМАЊА(намигну): Тако ја баба. Строго пословно.

ДАРИНКА: Шта вас двоје можете да радите? ... Две нацртане овце да вам дам на чување, изгубили би их.

НЕМАЊА: Чуће се, рекох. Немој да сте тако нестрпљиве... А сад, моје даме, посао зове.

ВУКОСАВА: Стани, идем и ја. Поћићемо заједно... 'Ајде улепшај ми дан и испричај ми неки виц док не спакујем ове ствари.

НЕМАЊА: Дошла мува у ресторан.

-Изволите?

-Имате свежа говна са луком?

ДАРИНКА: Немања! Шта то причаш? Зар немаш ни мало поштовања према баби?

ВУКОСАВА: Пусти га. На пијаци се и горе ствари чују.

НЕМАЊА: Појела мува говно са луком.

-Како је господину пријало?

-Било је изврсно! Боље нисам јео. Дошла мува и други дан.

-Молим Вас опет оно Ваше изврсно говно са луком.

Појела опет мува говно са луком.

-Је ли господин задовољан?

-Било је боље него јуче! Све похвале кувару.

Дошла мува и трећи дан.

-А, погађам: господин би опет говно са луком!

-А не, без лука. Данас имам судар.

(Све време док Немања прича виц Вукосава се смеје као блесава. Даринка је озбиљна.)

ВУКОСАВА: Хооо, ха, ха... још, још.

НЕМАЊА: Још?

ВУКОСАВА: Аха, аха... ха, хо, хе...

ДАРИНКА: Мама! (Вукосава одмахује руком.)

НЕМАЊА: Појавили се мали зелени...

ВУКОСАВА: Ванземљани? (Заражен бабиним смејањем Немања кроз исто тако заразан смех наставља.)

НЕМАЊА: Да, ванземљани... ха, ха, хе... Дакле, појавили се мали зелени и понуђена људима награда да ко их види добија милион долара. Опис ванземаљца-мали зелени, руке им до земље... И тако Муја види у шуми малог зеленог, руке му до земље и каже:

-Ја сам Муја, чувам овце... Ко си ти?

Мали зелени ништа не одговара, само ћути...
Крене Муја рукама да објашњава:

-Ја сам Муја, чувам овце... Ко си ти?

Тек ће ти мали зелени:

-Ја сам шумар и серем и ако ти устанем, јебаћу ти матер... хе, хо, хо...

ВУКОСАВА: Ако ти устанем... ха, хааа...

НЕМАЊА: Слушај овај... Ушао дизелаш у цркву...

ВУКОСАВА: Шта ти је то?

НЕМАЊА: То ти је паљевина која све увлачи у ђега.

ДАРИНКА: Ма дај, бре, како то причаш?

НЕМАЊА: Добро... То је младић који све што има на себи увлачи у тренерку.

ВУКОСАВА: Све?

НЕМАЊА: Дуксерицу, џемпер, јакну...

ВУКОСАВА: Тако као ти?

НЕМАЊА: Неее. Ја нисам у том фазону.

ВУКОСАВА: У реду. Настави.

НЕМАЊА: Ушао дизелаш у цркву. Приђе му поп, а овај ће њему:

-Сине, попе, гајба ти је до јаја... Само ружни су ти ови постери.

ДАРИНКА(Крсти се.): Ти си стварно безобразан! Претерао си све мере!

НЕМАЊА: Шта се крстиш? Опет ниси разумела ни једну реч? ...Е, сад је мени јасно зашто се људи крсте у цркви.

ДАРИНКА: Мајке ти, зашто се крсте?

НЕМАЊА: Па кад поп почне са оним његовим: -...вјечнаја памидат..., људима ништа друго не преостаје него да се крсте. Сад и тебе разумем.

ДАРИНКА: Ма немој. А шта треба да ради? Да прича да га сви разумеју? Замисли само сахрану:

-... Сине, Шоне, био си до јаја. Мојне да коне жека да си био шљамура. Увек си био кул и у фазону. На фињака си долазио до кинте. Деца су ти увек имала мега тикеп... најбоље у крају. Возио си турбо ђунту, бајо. Одвајао си само сасо манге цупи... А сада Шоне, опуштено, брате...

ВУКОСАВА: Маните то. То нису ствари за спрдачину. Боље испричај још један виц па идемо.

ДАРИНКА: Немој мама. Видиш да није сав свој. (Пали цигарету.)

ВУКОСАВА: Хајде, хајде.

НЕМАЊА: Хоћеш неки о бабама?

ВУКОСАВА: Може, али немој о сенилним... Дај нешто друго.

НЕМАЊА: Океј. Слушај. (Окреће се и према Даринки не би ли је орасположио.)

Баба имала мачку. Једног дана, мачка оде у поље марихуане. Поче киша и у једном тренутку удари гром и запали поље. Мачка уплашено отрча кући и скочи баби у крило, а баба ће:

-Пис, мачко, пис! Мачка је погледа и рече: (Немања подиже два прста.)

-Реасе, бабо, реасе.

ДАРИНКА: Хааа, ха, ха...

ВУКОСАВА: И није ти неки. (Не смеје се, јер није разумела виц.)

НЕМАЊА: Није... У праву си. (Загрли бабу и узе торбу од ње.) Хајдемо. (Крећу ка вратима.)

ВУКОСАВА: Е, Дашо, немој да заљутиш пребранац.

ДАРИНКА: Реасе, бабо. (Са цигаретом у устима Даринка диже два прста. Немања и Вукосава одлазе.)

ДАЈ МИ МАЈКО ДРУГИ ЖИВОТ

ДАРИНКА(Мува се око шпорета и пева.):

Пао врабац на пребранац,

па кљуца ли кљуца.

Пао војак на девојак,

па туца ли туца.

...Еееееееееја. (Дубоко уздахну, па настави да пева познату мелодију.)

...Дај ми мајко други живот да проживим ја,
јер у овом среће немам, немам никога...

Боже, Боже шта сам ти ја згрешила? Што си ме тако казнио? Што ми млакоњу у живот посла? Што ми од деце направи његове копије? ...Кажу, да се за зелен бор хватам и он би се зелен осушио. А, зашта да се ја ухватим? Где босиљак сејем ту ми Фридрих Ниче. ...Да ухватим, па нек се осуши. (Пребира по неким папирима.) ...А, нећемо тако. Није Даринка још за старо гвожђе. (Окреће бројчаник телефона.) ...Девет, пет, ...два.

...Хало, добро јутро, Даринка овде. Да ли је господин Шевић стигао на посао? ...Хвала лепо ...Хало, Миленце, ти си? ...Погоди ко је? ...Памтиш ми глас после толико година? ...Па, ето, мука ме натерала. Морам да те видим да ти се изјадам. Не знам коме би другом... Да, још сам са њим... Глупо је овако преко телефона... Да, да... Само ти можеш да ме разумеш... Добро, добро, извини. Све знам... Када? ...У реду. Обећаваш да ћеш ме водити на гурабије као некад? Могли би после... (Нагло спусти слушалицу.)

ДУШИЦА: Ко то зове у ове ситне сате?

ДАРИНКА: Ију! Зар и ти ћеро Бруте? ...Неки манијак.

ДУШИЦА(Смеје се.): Шта и ја?

ДАРИНКА(смиреније): Па и ти устаде као петао. Шта вам је данас децо?

ДУШИЦА: Неша синоћ рече да има нека посла.

ДАРИНКА: За Нешу знам, а ти?

ДУШИЦА: Имам састанак са колегом.

ДАРИНКА: Са неким са факултета?

ДУШИЦА: Да.

ДАРИНКА: Пиши пропало... Кад треба да се видиш са њим?

ДУШИЦА: У четири сата поподне.

ДАРИНКА: У четири сата? Боже ме сачувај. Па, је ли ти видиш колико је сад сати?

ДУШИЦА: Видим, али морам мало да се средим.

ДАРИНКА: Је ли вреди тај толико труда?

ДУШИЦА: Немам појма. Никад га нисам видела.

ДАРИНКА: Ију?

ДУШИЦА: Шта се чудиш? Дописујем се са њим преко Интернета.

ДАРИНКА: Интер ...? Немој да лупаш. Поштар нам није улазио у кућу две године, откако га је Росаура поцепала, а у сандучету нисам видела ништа друго сем рачуна и секташких памфлета. Нема од тога ништа. Ти твоји са машинца вреде као динар деведесетреће. Знаш ли ти шта је глупи машинац?...Не знаш? То је плеоназам... Не знам шта значи, али погрдно звучи. Ма слушај... Види мајка да си ти много учила, учила и изгледа да си преучила. Зато, боље би ти било да ме

слушаш, јер са твојом главом нећеш далеко догурати. Време ти је да се удаш!

ДУШИЦА: Иди, кево...

ДАРИНКА: Чини ми се да си кренула погрешним путем... Некако си се осамила, затворила у себе. Немаш друштво, не излазиш, само зијаш у компјутер ...Како можеш да живиш без мушкарца? Само техника, техника ...Не може пластика да замени месо.

ДУШИЦА: Ко каже? (Непромишљено.) ...Купила сам вибратор.

ДАРИНКА: Ију!!? Па ти стварно ниси нормална. Знаш да те у животу нисам ударила, а сад ми дође да те згромим, да те уништим, да те нема. Дођи овамо. (Насилно је повуче на кревет. Даринка стоји.)

ДУШИЦА: Шта ти је, бре? То је данас нормално.

ДАРИНКА: Јебем ли ти Сунце жарко, те да ти јебем. Серем ти се у школу коју си изучила. Јебем ли ти... (Лупи руком о сто.) Е, лепо народ каже: - Нема луде док школу не заврши.

ДУШИЦА (Покушава да побегне): О'лади, кево. Одлепићеш.

ДАРИНКА: Да ниси мрднула! У гроб ћеш ме отерати! Требала сам ја тебе раније да кривим, сад би ми била нормална... Хоћеш ли ти мене да слушаш, или нећеш?

ДУШИЦА: Хоћу. (Коначно спасена, потпуно опуштено) Начуљила сам уши.

ДАРИНКА: Гледај овамо... (Обилази око кревета и уноси се као филозоф.) Као прво, теби фали искуство. Ти немаш више времена да бираш.

Мораш да нађеш мушкарца који је ружан као ђаво.

ДУШИЦА: Кевооо?

ДАРИНКА: То ће ти само подићи углед, јер нико неће рећи да си пала на спољашњост.

ДУШИЦА: Али како да живим са таквим човеком?

ДАРИНКА: Њега, нормално, шутнеш. Онда нађеш другог, па трећег...

ДУШИЦА: И докле тако?

ДАРИНКА: Не гине ти да се пробијаш у животу. Пази... мушкарци су кукавице. Искусна девојка преплаши шоње, јер се они боје да не могу да задовоље њене стандарде... И, да простиш, такви кад виде ону ствар занеме као да ће их прогутати. Тера од себе слинавце и мамине мазе.

ДУШИЦА: Шта да радим када су данас готово сви такви?

ДАРИНКА: Нису. (Узима крпу са стола.) Кад угледаш своју жртву, скамениш се пред његовом ужасном мушкошћу. Ако желиш да ти приђе, само га уплашено погледај. Кад те погледа, ти скрени поглед. То ће му ласкати.

ДУШИЦА: Шта ако зна за оне акрепе? (Згрози се.)

ДАРИНКА: Утолико боље. Ниси се уплашила пред толиком живом силом, а смрзла си се пред њим једним. Нема друге, мораће да ти приђе.

ДУШИЦА: Шта да причам са њим?

ДАРИНКА: Ти само ћути. Одмах ће схватити да си изузетно паметна девојка, што га сигурно неће уплашити. Мушкарци у старту жене прогласе глупачама.

-Драго ми је што смо се упознали. -реци искрено.

-Хоћемо ли се видети? -то пита он.

-Доћи ћеш на кафицу?

А ти:

-Можда.

Ако ти тражи телефон, ти га погледај онако искоса и опако му се нацери. (Показује јој како се то ради.) После тога он пада у депресију. Мораш да га оставиш једно три дана, а четврти му просто банеш у кућу.

-Здраво! Позиваш ме на кафу?

Пре него што стигне да врати чељусти на горњу вилицу, ти улети и потражи кухињу. Почни да се смејеш како му кухиња изгледа. Он ће те, сав црвен, позвати у собу. Ти му намигни и реци да знаш зашто те зове. Он ће рећи да те не зове због оног због чега мислиш да те зове. Ти га питај шта он мисли шта ти мислиш због чега те зове. Кад још више поцрвени, седи на кревет и опицај га. Ту следи питање:

-А, ту доводиш женске?

-А где слушате музику? -и прасни у смех.

Он ће потрчати да упали радио, а ти се и даље смеј као блесава. На крају ће и њему досадити:

-Шта ти хоћеш од мене?

-Шта ја хоћу од тебе? -ту се онако запрепастиш. Ништа друго што ти хоћеш од мене.

-А шта ја хоћу од тебе? -питаће он.

-Довољно си одрастао да би то могао да знаш.

То је изазов на који не може да се оглуши. Напашће те као мачка сланину.

ДУШИЦА: Тек тако да му се предам?

ДАРИНКА: Неее. Опет се смејеш док га не спровоцираш.

-Јеси ли ти дошла да ме зајебаваш?

-Не.

-Онда?

-Дошла сам на кафу.

Пошаљи га да кува кафу... Кад је буде доносио, усраће се као грлица. Ти опет у смех. Питај га је ли у свему другом тако неспретан.

-Хоћеш да ти покажем?

-Хоћу.

-Хоћеш?

-Па да.

Он ће безобразно и ноншалантно скинути гаће и готова ствар.

ДУШИЦА: Ваљда би после толико мушкараца научила како се то ради?

ДАРИНКА: Ма би, али није у томе поента.

Кад те поносно пита:

-Како је било?

Ти му без смеха одговори:

-А како би било?

-Хајде сад се насмеј. -рећи ће он поносно.

-Можда бих и могла. -а лице нека ти буде суморно.

Онда без речи почињеш да се спремаш. Он ће да се покуњи. Лепо га поздрави и отиђи.

ДУШИЦА: Иди, бре, кево, ти си откачена.

ДАРИНКА: Кад схвати да је заказао, најпре ће покушати да се бар пет пута убије, а онда ће схватити да је најбоље да те опет позове.

ДУШИЦА: Аааа, то ли је?

ДАРИНКА: Извињаваће ти се, умиљавати, а ти му реци да ће други пут бити боље. Даље је све лако. Трчкараће око тебе, а ти ћеш га увртати као

ја ову крпу. На крају му реци да се никад не би удала за њега. Он ће експлодирати и запросиће твоју руку.

ДУШИЦА: Да, да... да, да, да, да...

ДАРИНКА: Као што видиш, са мало мозга све се може средити... (Оставља крпу.) Решење је мушкарац, а не вибратор. (Прилази Душици и љуби је.) ...Па зар да све зубе изломиш?

ДУШИЦА: Бацићу га колико сутра.

ДАРИНКА: Ето, тако. А сад морам да идем у продавницу. (Спрема се да крене.) Молим те, припази на пребранац. Немој да загори.

ДУШИЦА: Неће, не брини. Ћао!

ДАРИНКА: Ћао!

4.

МАСКА

(На сату је 15 подељено са 00. Душица има грозну маску на лицу која затеже боре. Рашчешљава косу испред огледала. Из рерне куља дим.)

ВУКОСАВА(Вуче колица са стварима.): Устала си, ћеро? Злато моје. (Није јој видела лице, јер је скочила да извади угљенисани ручак.)

ДУШИЦА: Јесам.

ВУКОСАВА: Добро, бре, што Даринка није пазила на пребранац? Видиш да је црн као калуђер?

ДУШИЦА(ноншалантно): Па мама није ту. Отишла је у продавницу. Мене је задужила да припазим.

ВУКОСАВА: Срећо моја. Тебе нашла? Као да ти немаш своје обавезе... Е, е, види шта сам ти

донела. (Показује воће које је претходно извадила из торбе.)

ДУШИЦА: Шта? (Нагло подиже рашчешљану косу.)

ВУКОСАВА: Аааа... (Вукосава се уплаши угледавши Душицино лице, испусти воће, стропошта се на столицу и ухвати се за срце.) Како си ме уплашила... Мислила сам да ти се нешто догодило.

ДУШИЦА: То је само маска за лице.

ВУКОСАВА: Додај ми шећера и чашу воде.

ДУШИЦА: Добро ти је? (Доноси воду и шећер.)

ВУКОСАВА: Дај, дај не причај. (Пије воду и ставља шећер у уста.) Ух, сада је много боље. (Душица јој нежно седа у крило.) Лудице мала, зар хоћеш да ти цикнем? (Покушава да је пољуби, али јој маска смета. Одлучује се за косу.)

ДУШИЦА: Шта ти је?

ВУКОСАВА: Иди, молим те, скини ту циганску фасаду. Твом лепом лицу не приличе те ратничке боје.

ДУШИЦА: И време је да је скинем. Одох до купатила, морам и да се нашминкам ...Имам састанак.

ВУКОСАВА: Стварно?

ДУШИЦА: Аха.

ВУКОСАВА: Лутко моја. (Душица одлази, а баба пали радио. Чују се звуци валцера. У такту валцера покушава да пребранац врати у живот.) ...Музика моје младости. (Чује се звоњава телефона.)

ДУШИЦА: Баба, телефон! (Главом провири из купатила.)

ВУКОСАВА: Где сада нађе? (Гаси радио и диже слушалицу.) ...Молим? ...Јесте, добили сте прави број... Да... Тражите Радишу? Радиша није код куће... Не? ...Ко? Нисам вас добро чула... Како?... Инспектор Чма... Да, да, опростите... Марић. Да, живи у овој кући... Није ни он код куће... Он је код вас? ...Има црвену дуксерицу, у праву сте... Он ради са вама? Како вам иде посао? ...Нисам вас разумела? ...Извините шта сте ви по занимању? ...Полицајац!? (Вукосава се ухвати за срце и уплашено спусти слушалицу ...Телефон поново зазвони.) ...Молим? ...Опет ви ...Ухапсили сте Немању и његову девојку!? ...Злато? ...Немогуће, он то никада не би урадио. Није из такве фамилије. Ништа није повукао на ујаке. Само је мало погрбљен на њих... Како то нема везе... Извините, али ви немате појма какви су то криминалци... Боље да сте њих ухватили... Добро, добро... Доћи ћу... Не долази у обзир. Његови родитељи не смеју да знају. Отац би му сам пресудио. Сигурнији је код вас... Посета је од осам? ...Шта тражи? ...Понећу му цигарете и нову дуксерицу... Да, да и тојлет папир и улошке за малу ...Довиђења, довиђења. (Једва се допуза до шећера и чаше са водом.)

ДУШИЦА: Шта је то са тим телефоном?

ВУКОСАВА: Ћути мало, молим те... (Стеже руку на груди, а другом узима шећер.)

ДУШИЦА: Шта, бре, ћути! (Изнервирано.) Опет онај манијак, јебем ли му матер. Нашао сад и бабе... Мајко мила каквих перверзњака има... Што се сад не јавиш, педерчино ли ниједна!

ВУКОСАВА(Изненађена новим Душициним

речником.): Ћути... (Телефон зазвони. Вукосава ухвати Душицу за руку, ова се отрже и бесно крикну.)

ДУШИЦА: Пусти ме! ...Сад ћу да му се најбем мајке... Нашао да зајебава неписмене жене... Шта је мајмуне! Знаш ли ти кога узнемираваш!? Одробијаћу те, ако само још једном позовеш! Одраћу ти кожу, набићу те на колац, а за дупе ћу да ти вежем канту пуну пацова! Шта хоћеш!? Хоћеш зубе да ти мало прошетам! ...Немаш зубе!? Ти би хтео мало да сисаш па да ти порасту!? ...Сисај патку!! (Љутито залупи слушалицу.)

ВУКОСАВА: Шта каже? (Једва изусти.)

ДУШИЦА: Шта да каже? Уср'о се жив ...Одмах је спустио слушалицу.

ВУКОСАВА: Добро је.

ДУШИЦА: Само ми још то треба у животу... Ала ме изнервира. (Гледа на сат.) Морам да идем... Ако се овај још једном јави ти се позови на мене. Неће нас, бре, нико да зајебава... Јели тако Вуко?

ВУКОСАВА: Тако је.

ДУШИЦА: Хајде, одох ја. (Љуби Вукосаву, на брзину се још једном погледа у огледалу и изађе. Вукосава јој махну.)

5.
ЗНАМ ТАЈ ВИЦ

(Даринка улази са кесом у руци. У кеси два хлеба и једно млеко.)

ДАРИНКА: Црна мама, шта ће оволики шећер на столу? ...Није ти добро?

ВУКОСАВА: Добро ми је... (Да Даринка не би нешто приметила, скупи снаге да скрене са теме.) Побогу, Даринка, где си до сад? Видиш да ти је пребранац скроз изгорео? ...Што остави дете да га пази?

ДАРИНКА: Пусти сад то мама.

ВУКОСАВА: Како? Шта ће Радиша да једе кад дође са посла?

ДАРИНКА: Ма, нека једе...

ВУКОСАВА: Шта је са тобом? ...Шта се дешава?

ДАРИНКА: ...Нисам ти рекла. Већ одавно ми се јавила страшна бол.

ВУКОСАВА: Ма немој? (Вукосава се забрину.)

ДАРИНКА: Да... Почиње од врха носа и тече преко чела, преко темена, низ врат, дуж кичме, провлачи ми се између гузова и ту се завршава.

ВУКОСАВА: Где?

ДАРИНКА: Па, између гузова.

ВУКОСАВА: Шта то може да буде, мајку му?

ДАРИНКА: Нисам ни ја имала појма све до данас... Ишла сам код доктора да видим шта је... зато сам се и задржала.

ВУКОСАВА: И шта каже?

ДАРИНКА: Слушај само... Чекам ти ја тако у чекаоници, где би друго чекала него у чекаоници, а око мене све бабе и деде ... Све твоји исписници. Изгледају као мртваци на годишњем одмору.

ВУКОСАВА: Немој тако. Ја сам здрава.

ДАРИНКА: А шећер? Извини... Помислим онако у себи:

-Е, црна Даринка, изгледа да ти је дошао крај.

ВУКОСАВА: Шта то причаш? Деде, помери се са места.

ДАРИНКА(Помери се са места.):

Некако, жива, дочеках свој ред, па ћу ти доктору:

-Докторе, имам страшну бољку.

-О чему се ради госпођо?

- ... Почиње од врха носа и тече преко чела, преко темена, низ врат, дуж кичме, провлачи ми се између гузова и ту се заврашава. А он ће ти, као и ти:

-Где?

-Па, између гузова-рекох. (Нервозно пали цигарету.)

ВУКАСАВА: Живо ме интересује шта ти је нашао... Е, ти са том твојом цигаром... Сама себи раку копаш.

ДАРИНКА: Гледао ме он тако, гледао и одједном рече:

-Оперисати... (Показује прстом између гузова.)

ВУКОСАВА: Шта, бре?

ДАРИНКА: Па...(Опет показује прстом између...)

ВУКОСАВА: Аааа... Јасно. И?

ДАРИНКА: Ту ти се преплашим и клис. Побегнем главом без обзира. Излетим на улицу потпуно обезглављена... Замало ме један камионџија није купио.

ВУКОСАВА: Куку!

ДАРИНКА: Рекох себи:

-Даринка, смири се... Није смак света... Па и комшији Жики су чупали длаку са тог места... Остао човек жив, бре... Не осећајући ни један део свога тела пронађем ти тако неки ресторан, седнем и наручим ракијицу, да ме мало продрма... Кад, нећеш веровати, конобарица-моја школска... Испричам и њој шта ме је снашло, а она ми препоручи свога доктора. Додуше, тај њен доктор је на другом крају града, али, помислих, шта ћу, боље да одем да видим шта је. Ко зна, можда се овај мој прешао.

ВУКОСАВА: Добро си урадила.

ДАРИНКА: Тај други доктор ме пажљиво саслуша, па ће ти и он:

-Оперисати... (Показује прстом...)

Опет се препаднем. Где сад да идем, Божију ти мајку? Шта да радим? ...Одем до моје фризерке... Поче сад она да ме гуши, да ме испитује за коју се то прилику сређујем...

ВУКОСАВА: Колико видим фризура ти је чупавија него што ти је била?

ДАРИНКА: Ма јесте... Кажем јој ја:

-Сестро слатка, не сређујем се ни за какву прилику. Досадила ми ова коса и живот и морам да се мало променим.

-Како хоћеш? -вели она.

-Ради шта знаш. Није ме брига.

Чини ми се, није ни почела кад ме упита:

-Даринка, сестро, никако да те питам... Што ти шишке тераш на мушку страну? Знаш ли ти, да од тога можеш да зарадиш гадну бољку?

-Какву бољку!?

-... Па крене ту од врха носа и тече преко чела, преко темена, низ врат, дуж кичме, провлачи...

ВУКОСАВА(Откри Даринкину игру.): Е, е, е, е, е, е... Претера га.

ДАРИНКА: Мама, зар би се са таквим ствари-ма играла... Па, мени није добро... Потпуно сам изгубила здравље...

ВУКОСАВА: Немој, молим те... Знам за тај виц... Неша ми га је причао. (Сети се Немање и са тугом у гласу.) Љуби га баба.

ДАРИНКА(уплашено): ...Старно? А ја хтела да ти испричам.

ВУКОСАВА: Батали. Испричај ти мени, где си до сад и где си купила хлеб и млеко... Да ниси можда ишла до Ниша? Мајку му, у целом граду нема хлеба, а?

ДАРИНКА: Има.

ВУКОСАВА: У чему је онда ствар?

ДАРИНКА: Хтела сам да будем мало сама. Ишла сам на Саву.

ВУКОСАВА: Е, Даринка, Даринка... И у кући си готово сваки дан сама.

ДАРИНКА: Јесте, али хтела сам да изађем мало на ваздух.

ВУКОСАВА: И чему све то? ...Да није због Радише?

ДАРИНКА: Ма, да... Нервира ме... Пре неки дан га питам:

-Да ли те узбуђујем?

ВУКОСАВА: Кад то?

ДАРИНКА: Кад си ти била код Зоре, а деца у граду... А он ће ти мени:

-Можда би ме и узбудила да нисмо у браку.

ВУКОСАВА: Е?

ДАРИНКА: То ме је дотукло.

ВУКОСАВА: Је ли ти још нешто рекао?

ДАРИНКА: Није... Али, пије... Хрче... Па, то његово пишање...

ВУКОСАВА(изнервирано): А и ти си га претерала. Кад те је довео у ову кућу била си као анђеол. Стидљива, фина и мирна. Добра, не може бити боља... Слушала си све... А кад си сазнала шта је шева само си цвркулала. Разлетела би се тако по целој кући и чини ми се да те нико није могао зауставити. Трчи, мени кувај чај, деци спремај ручак, Радишу љуби, љуби, љуби, љуби... Мислила сам осушиће ти се уста... Сварно си ми прирасла за срце... А шта је данас? ...Флертујеш са непознатим мушкарцима, конобарима, таксистима, трговачким путницима на пропутовању... Плаћаш његовим чековима за које нема покриће, а онда га понижаваш јер слабо зарађује. Тражила си, да се због твоје наводне алергије, отараси свог омиљеног папагаја... Смејеш се на сахранама наше фамилије. Непрестано си надрдана и окрутна према њему... Зато и пије... Није ми јасно како те уопште подноси.

ДАРИНКА: Како он мене подноси? (Потпуно запрепашћена и разљућена, вуче дим за димом. Вукосава се повлачи према прозору. Гледа кроз прозор и не обазире се на Даринкин монолог.)

Цео свој живот сам у његовој служби... По вас цели дан перем, пеглам... кувам, бришем, трудим се да осети топли дом, кад се врати са назови посла, а он са врата оспе палбу. Пре неки дан сам, случајно, онако исцрпљена, ставила његову белу

кошуљу у машину са Немањиним дуксерицом. Уместо да ми буде захвалан што сад има розе крагну, он каже да изгледа као румунски педер. Чим седне за сто тражи со, као да је јарац, онда пресоли ручак, па сам му ја крива што уз супу пије пиво, па се пролити. Кад коначно поједе ручак, завали се да гледа утакмице енглеске лиге и баш га брига што мени почиње омиљена серија. Онда кренем код комшинице да је гледам, а он цикне као гуја на вилама: (Имитира Радишу.)

- Опет идеш код швалера?! Јебеш се са свим нацијама овог света, само су још Цигани остали... Мада сумњам. Онај електричар Тарзан, што се стално врзма око наше куће, некако ми је претерано црнпураст, иако каже да му је то црnilо по кожи избило од болесне јетре...

Тако ја останем кући, да докажем своју верност, па сам опет ја крива кад ми ручак загори, јер сам ујутру морала да гледам репризу серије... А кад легнемо он одмах захрче, а мене немири обузму, па заспим тек пред зору. Чим склопим уморне очи он устане да пиша. Зими успут крене да цара ватру. Покојног би Родољуба из гроба дигао...

ВУКОСАВА: Боље ти је да ћутиш и да се смириш. Ево Душице са неким човеком. (Даринка дотрчава до прозора. Угледавши их панично поче да сређује косу.)

ДРУГИ ЧИН

6.

ЖИВЕЛИ!

(На сату је око 16 подељено са 00.)

ДУШИЦА(весело): Стигли смо.

РАДОЈЕ: Добро вече.

ДАРИНКА: Добро дошли.

ВУКОСАВА: Добро вече.

ДУШИЦА: Ово је Радоје, а ово су моја мама Даринка и бака Вукосава. (Радоје љуби руку Даринки па Вукосави.)

ВУКОСАВА: Одакле си сине?

ДУШИЦА: Знаш, бако, Радоје је мој колега и дошао је из Канаде. Пре неку годину је отишао тамо и лепо се снашао. Сад се вратио да отвори предузеће. Хоће да започне неки бизнис.

ВУКОСАВА: Није му то паметно... Овде ко започне неки бизнис брзо заврши у затвору.

РАДОЈЕ: Како?

ДУШИЦА: Пустите баку. Преплашио ју је неки манијак, па не зна шта прича.

ДАРИНКА: Манијак?

ДУШИЦА: Ма, да, онај од јутрос.

ДАРИНКА: Ију! Је ли питао за мене? Је ли помињао гурабије?

ДУШИЦА: Неће Вас више узнемиравати... Заборавимо то... Хајде Радоје, седи... Хоћеш да ставим кафицу?

РАДОЈЕ: Може.

ДУШИЦА: Какву пијеш?

РАДОЈЕ: Дуго је нисам пио, па сам заборавио, право да ти кажем. Скувај горку са мало воде. Желим да је што боље осетим.

ДУШИЦА: Мама, бако, ви?

ДАРИНКА: Стави и за нас.

ВУКОСАВА: Ја нећу. Мучи ме нешто притисак...

ДАРИНКА: Нешто за пиће? ...Имамо одличну убску ракију ...Знате, мој муж је из тог краја.

РАДОЈЕ: Стварно? ...Може ...Извините што ћу можда да будем и безобразан, али... да ли имате и сок на расчињавање?

ДАРИНКА: Још питате. Ово је масна кућа. Имамо од купине и од вишње. (Устаје да му донесе сок.)

РАДОЈЕ: Молио бих од вишње, ако није проблем.

ДАРИНКА: Стиже.

ДУШИЦА: То је моја бака спремала. Она има златне руке.

РАДОЈЕ: Право да Вам кажем, досадили су ми они газирани сокови... Нема сока док га Србија не роди ...Е, Србијо, Србијо, вратио се твој Радоје!

ДУШИЦА: Радоје је међу нашим људима, тамо, био веома важна личност. Био је свачија мајка и свакоме би помагао. Нашао би му посао и стан, за почетак, док се не снађе и то све без надокнаде. Наши га звали Ера Срце ...Кад им је рекао да се враћа, пола њих хтело да пође за њим... (Даринка ставља сок и ракију испред Радоја. Радоје пије.)

РАДОЈЕ: Замислите... Исписали пароле па мени под прозор: ...Ала је сок добар... Исписали пароле па мени под прозор:

-Срце дамо, ал Срце не дамо!

-Еро, немој ко Бога те молим. Треба брат да ми дође!

...И још:

-Ако идеш ти одох и ја!

ДАРИНКА: Свашта.

РАДОЈЕ: Ала је ракијица добра... Једва их убедих да остану.

ДУШИЦА: Радоје им каже:

-Људи, лако је Вама... (Радиша улази у кућу. Пијан је.)

РАДИША: Дудо, је ли се тако са оцем прича? Јеси ли то у школи научила?

ДУШИЦА: Шта тата?

РАДИША: Јебем ли вам Бога дечијег! (Обраћа се Вукосави и Даринки.) Рођеног оца испичкарају преко телефона. То све побеснело. (Љутито.) Шта има за јело?

ДАРИНКА: А, ово је газда куће-мој муж Радиша.

РАДОЈЕ: Драго ми је, Радоје. (Пружа руку Радиши.)

РАДИША: Мени је још драже. (Пружи Радоју руку, јако је стегну, а Радоје са болом на лицу нагло окрете главу.)

ДАРИНКА(тихо): Опет си пио... Видиш да човеку смета.

РАДИША(Не обазире се на оно што му Даринка прича.): Мени је још драже, рекох, мој господине. (Још јаче му стеже руку.) ...А који ћете ви кривај овде? (Радоје се од бола спушта на колена.) ...Ко сте ви уопште? Колико знам нисте из моје село?

РАДОЈЕ: Сигурно.

ДАРИНКА: Пусти човека... Шта си га стегао као Росаура поштара... Он је Душицин пријатељ. Дошао је из Канаде.

РАДИША: Ајде? Нисам знао да и Канађани причају српски.

ДАРИНКА: Рођен човек овде, па отишао... Шта се правиш луд? ...Седи молим те. (Помаже му да седне.)

РАДИША: Ја мислио опет неки твој... Замало да му дам да ми се упише у лексикон.

ДАРИНКА: Ију!

РАДОЈЕ: Ха, ха... (Готово усиљено.) Наш хумор... Како ми је то све недостајало...

РАДИША: У Канади се нисте зезали? (Пусти му руку.)

РАДОЈЕ: Јок. Радио сам као коњ. Упрегну те и нема врдања. Окренеш се лево, окрену те десно. Окренеш се десно, они лево.

РАДИША: Шта си то радио кад је тако зајебано?

РАДОЈЕ: Ни сам не знам. Сигурно нешто поверљиво. Нисам могао да сагледам добро... Кажем Вам, окренеш се лево, окрену...

РАДИША: Боли глава. Шта то пијеш?

РАДОЈЕ: Ракију и вишњицу.

РАДИША: Немој да се брукаш. Баци тај сок... Дашо, дај и мени једну. (Даринка сипа ракију.) ...Сипај и себи, море. Не улазе нам Душичини пријатељи сваки дан у кућу. (Даринка сипа и себи.)

ДУШИЦА: Тата...

ДАРИНКА: Хоћеш ти, мама?

ВУКОСАВА: Не, не... одох ја да легнем... морам рано да устанем. (Вукосава одлази до кревета и обучена леже.)

РАДИША: Пусту је... Хајде, живели Ви мени и да се не враћате више одакле сте дошли.

РАДОЈЕ: Живели!

ДАРИНКА: Живели! (Сви пију.)

РАДОЈЕ: Ја сам се зато и вратио ... А, ево стиже и кафа. (Душица држи шољице на тацни, а Радоје удише кафу и нема намеру да престане.)

РАДИША: Има ли за мене?

ДУШИЦА: Биће ... И тако им Радоје каже:

-Људи, лако је Вама. Сви имате жене, мужеве, децу... Дошло је време и да се ја брачно скрасим. Морам да се вратим у мајчицу Србију, да нађем себи жену и да почнем нови живот.

РАДИША: Тако, значи? ...

Е, кад је тако, да наздравимо. Живели! (Даринка прострели очима Душицу и ова спусти тацну. Душица схвати да је претерала са причом и сетивши се шта јој је мајка говорила ућута и скамени се као мермерни кип.)

РАДОЈЕ: Живели!

ДАРИНКА: Живели!

РАДИША: Дудо, зови и Немању. Ово мора да се залије... Нисте упознали мога сина Нешу?

РАДОЈЕ: Не... Молим Вас, да ли можемо да пређемо на ти?

РАДИША: Мислите да се савијемо?

РАДОЈЕ: Савијемо?

РАДИША: То је Нешин фазон. За њега глагол савити значи прећи са Ви на ти.

РАДОЈЕ: А, тако... Да се савијемо, наравно.

РАДИША: Ма може, бре... Сад ћеш да га упознаш. Прави зврк. (Кафу пију ко како стигне.)

ДАРИНКА: Неша није ту. Отишао је да нешто ради. (Вукосава рукама прекри очи и уши.)

РАДИША: Он да ради? Није ми јасно... Живели!

РАДОЈЕ: Живели!

ДАРИНКА: Живели!

РАДИША: Кад неког поштујеш, кажеш му Ви, је ли тако?

РАДОЈЕ: Да.

РАДИША: Ја највише ценим своју породицу, па ником од њих не кажем Ви.

ДАРИНКА(иронично): То нам је познато.

РАДИША: Шта има да се једе?

ДАРИНКА: Него, шта кажете, пардон, кажеш, вратио си се да себи нађеш жену?

РАДОЈЕ: Баш тако... Дуго се дописујем са Душицом, па сам мислио...

РАДИША: Е, па живели!

РАДОЈЕ: Живели!

ДАРИНКА: Живели!

РАДОЈЕ: Скупио сам храброст и запресио сам њену руку.

ДАРИНКА: Ију! Тражио си руку моје кћери, а да ја то нисам знала? ...Не иде то тако младићу. Требало је да се прво мени обратиш.

РАДОЈЕ: Мислио сам на то госпођо, али нисам знао да би сте ми и Ви дали.

ДАРИНКА: Дала.

РАДОЈЕ: Пардон, дала.

ДАРИНКА: Друго, мало знам о теби.

РАДИША: Шта си ти питаш... То је готова ствар... Зна се ко је овде главни.

ДАРИНКА: Како да не.

РАДИША: У то име живели!

РАДОЈЕ: Живели!

ДАРИНКА: Живели!

РАДИША: Него да те питам, што си ишао у Канаду?

РАДОЈЕ: Морао сам. У граду није било посла за мене, а у село да се вратим – ни за живу главу.

РАДИША: Како се тамо снађе?

РАДОЈЕ: Није било лако. Дуго сам тумарао док нисам пронашао себе. Схватио сам да ће ми бити тешко без туђе помоћи. (Радоје погледа Душицу. Душица скрену поглед.) ...Пресретао сам људе, почнем конверзацију, а они, гледају ме чудно – мисле да сам скренуо. Толико сам причао, да сам добио жвале. Залечим се и кренем са другом тактиком: ћутим, неко наиђе, а ја му пружим руку. Све мислим, кад пружи руку ваљда ће нешто рећи...

РАДИША: И?

РАДОЈЕ: После, Бога ми, десетак дана, иде ти према мени једна грдосија од човека. Води кера. Ја му пресечем пут, а он ће ти:

–Куш на ме, ба, јебо ти матер своју?

Босанац. Наш човек-помислих. Хвала ти Боже, ако те има.

РАДИША: Што ти је свет мали.

РАДОЈЕ: Није свет мали, него је Србија велика... Ту му се ја представим, ко сам шта сам и одакле сам, а он ме позва на пиће.

РАДИША: Је ли се он теби представио?

РАДОЈЕ(Замисли се и погледа у даљину. Радиши се учини да му је тај детаљ битан.): Добро си ме то питао... Није се представио.

РАДИША: То ти сигурно није ни било битно. Он ти је помогао и нашао ти посао? Је ли тако?

РАДОЈЕ: Тако је, тако је... Исти Душан Пурцулин... (Замишљен и даље.)

РАДИША: Који Душан?

РАДОЈЕ(Нагло скрете са теме.): Није важно. Живели!

ДАРИНКА: Живели!

РАДИША: Живели! Дај да се нешто поједе.

ДАРИНКА: Какво јело? (Устаје и пали радио. Чују се звуци народног кола.) Ћерка ти се удаје, а теби је до јела? (Помера се у коленима.)

РАДИША: Шта је баба? Заиграло срце?

ДАРИНКА: Заиграло, него шта! Хајде, Радоје, устај! (Радоје устаје и пружа руку Душици. Душица се окрену и још више скамени.)

РАДИША: Ево и мене! (Сви играју око стола. Кад Радоје погледа Душицу... Док се коло вије, Даринка пева:

-Јој, коло, коло, коло, игра коло наоколо,

-јој, коло коло, коло рзај, рзај диги-диги дај...

Радиша и Радоје певају само рзај, рзај диги-диги дај... Коло се завршава и на радију се чује глас спикера.)

ДАРИНКА: Трчи Радиша! Нађи неко колце. (Даринка и Радоје и даље играју, док Радиша мења станице. Потпуно пијан Радиша пада поред радија.) Ију!!?

РАДОЈЕ: Шта му би?

ДАРИНКА: Пресисао. Помози ми да га однесем до кревета. (Не могу да га подигну. Вуку га по поду и подижу на кревет. Радиша одмах захрка.)

7.
ПАРАНОЈА

(Даринка, Радоје и Душица седе за столом. Даринка и Радоје једно преко пута другог, а Душица је лицем окренута према публици. Ракија је испред њих. Радиша спава и хрче. Вукосава само спава.)

РАДОЈЕ: Човече, ала се простро, мислио сам погибе у незгодно време.

ДАРИНКА: Какав био такав и остаде...

РАДОЈЕ: Овде ме пресече. (Направи замишљени рез од левог рамена до пупка.)

ДАРИНКА: Није то ништа. Неће гром у коп-риве...

... Крене да удари Нешу и заспи...

РАДОЈЕ: И такав човек има жену? ...И то не било какву жену.

ДАРИНКА: Хвала на комплименту. Ниси ни ти лош... Стварно, како је могуће да тако фин господин као што си ти није до сада нашао жену? (Сипа ракију Радоју па себи.)

РАДОЈЕ: Могуће је.

ДАРИНКА: Па баш ниједну?

РАДОЈЕ: Имао сам неку у Канади.

ДАРИНКА: Причај.

РАДОЈЕ: Шта ту има да се прича? (Даринка га погледом натера да настави.) Ма, без везе... Упознао сам је у самопослузи. Испао јој лимун из руке, ја га дохватио и тако... (Омириса чашицу и испразни је.)

ДАРИНКА: Шта?

РАДОЈЕ: Пратила ме. Изашао ја, кад, неко ми дува за врат.

ДАРИНКА: Она? (Сипа Радиши ракију.)

РАДОЈЕ: Она. Кренем да је нешто питам, а она, опет стари проблем-не зна српски?

ДАРИНКА: Свашта. Како сте се споразумевали?

РАДОЈЕ: Цртајући. Нацртам јој руку – она ми је да. Она мени кобасицу ја је одведем у ресторан.

ДАРИНКА: Јесте ли се икад свађали?

РАДОЈЕ: Нисмо. Ко ће тако брзо да црта?

ДАРИНКА: Па, јесте... И заврши се, а?

РАДОЈЕ: Заврши. Она га после претера. Цртала само кобасице, јаја, Карађорђеву, додуше, некад и воће-банану и киви.

ДАРИНКА: Како она зна за Карађорђеву?

РАДОЈЕ: Откуд знам. То ми је и било сумњиво. Мора да су је послали они моји из села да ме шпијунира.

ДАРИНКА: Замисли, правила се мутава.

РАДОЈЕ: Замало да ме превари. Добро је закамуфлирала. Мајку им, офарбала је у жуто, па јој овако искосили очи. (Радоје показује како и истури зубе.)

ДАРИНКА: И такве зубе имала?

РАДОЈЕ: Аха.

ДАРИНКА: Е, опасни ти твоји из села.

РАДОЈЕ: Мафија. (Испразни чашицу невероватном брзином.) ...Знаш ли каквог сам цимера имао док сам студирао? ...Црн као ималином премазан. Престављао се као Мухамед, а главу могу да дам да је Милорад Ћопин. И он се правио да не зна добро српски. Целе ноћи му упаљена лампа, као учи, а овамо-само откуцава. Колеге сам звао само са стерилног телефона.

ДАРИНКА: Пусти Милорада. Реци ти мени јеси ли и ноћи проводио са оном жутом? (Сипа ракију себи па Радоју.)

РАДОЈЕ: Мислиш оно? Она и ја?

ДАРИНКА: Да.

РАДОЈЕ: Јок. Само смо цртали... После неколико дана сам посумњао и одмах је откачио.

ДАРИНКА: Ма шта ми наприча.

РАДОЈЕ: Истина је ... Могу и блокчић да ти покажем.

ДАРИНКА: Нека, верујем ти.

РАДОЈЕ: Ако коза лаже, рог не лаже. (Вади блокчић и пружа га Даринки.)

ДАРИНКА(Узима блокчић.): Мој Радоје... (И она испразни чашицу невероватном брзином.) Ово није банана.

РАДОЈЕ: Знам... То је Карађорђева... Ето, цео мој љубавни живот је стао у један цеп.

ДАРИНКА: Немој тако. Сада си окренуо нови лист.

РАДОЈЕ: Јесам, море. Живели! (Душица климну главом, а Радоје искапи чашицу.)

ДАРИНКА: Живели! ... Ти извини што сам те то питала. Мислила сам да си много искуснији, јер и не изгледаш као да си у повојима. Знаш, данас нико нема децу на бацање.

РАДОЈЕ: Потпуно те разумем.

ДАРИНКА: Како си уопште сазнао за Дуду? Ниси нам ваљда натоварио мафију на врат?

РАДОЈЕ: Не брини, надмудрио сам их. Нису они још дорасли Радоју машинцу!

ДАРИНКА: Како си им докао? (Сипа...)

РАДОЈЕ: Мајсторски. Изоловао сам се. Купио

сам рачунар и нисам излазио из собе. Само посао-соба, соба-посао. Увек сам ишао различитим путевима.

ДАРИНКА: И на том путу ти се нађе Дуда?

РАДОЈЕ: Не. Са њом сам се дописивао преко Интернета.

ДАРИНКА: Интер...? Није ни важно. Видим да је то нека ваша лозинка. Него, реци ми шта је писала?

РАДОЈЕ: Рекла је да сте богати.

ДАРИНКА: Ми?

РАДОЈЕ: Да, а колико видим, нисте.

ДАРИНКА: Шта јој је то требало?

РАДОЈЕ: Ко зна? (Отпи мало ракије.) Ипак, то је за похвалу. Можда је планирала да позајми неке ствари, да начини што бољи утисак и да ме изненади. Лепо, лепо.

ДАРИНКА: Шта лепо? Да је могла, она би позајмила. (Отпи и Даринка.) ...Али, ко би таквој девојци нешто позајмио? (Душица љутито реагује, али ништа не проговара. Даринка је мази по глави.) Мамина лепотица.

РАДОЈЕ(тихо): Стварно је мало чудна. Учинило ми се да је причљивија.

ДАРИНКА: Па и није баш. Мало прича, али кад зине-псује као кочијаш. Ипак, гарантујем да не пуши, не пије и да се не коцка. (Душица разрогачи очи, па се насмеја као да је схватила да је то Даринкина нова тактика.)

РАДОЈЕ(Тихо и даље.): Псовке ми не сметају. (Опет цугну мало) ...Ипак, писма су јој лепа и дуга. Учини се човеку као да их пише нека писмена арлапача. Сад ме не би изненадило да јој је писма неко други писао.

ДАРИНКА: Па да. (Намигну Душици.) Она није способна да ишта напише. Чак штавише, да-паче и не зна да користи рачунар.

РАДОЈЕ(Још тише.): Није могуће. Не зна да користи рачунар? (Пиће га је потпуно савладало.) ...Можда сам мало дегутантан, али да ти се не чини да јој је једно око веће од другог?

ДАРИНКА: Јесте, ту нема збора.

РАДОЈЕ(И даље тихо и као у поверењу.): Коса јој је масна.

ДАРИНКА(У поверењу, али не тихо.): И бркови су јој густе. (Радоје забринато клима главом. Душица га не види.) Кад излази из куће мора да накачи беџ “Нисам Његош”.

РАДОЈЕ: Што га сад не носи? ...Ту се нешто не слаже.

ДАРИНКА: Слободно говори гласније – прилично је глува.

РАДОЈЕ: Тотално ме је разочарала. Била је једина особа која ми није била сумњива, а сада видим да се и она лажно представљала.

ДАРИНКА: А јесам ли ти ја сумњива?

РАДОЈЕ: Таман посла. Бог и шеширџија. (Душица покушава да нешто каже, а Даринка јој ставља руку на уста. Тај покрет би приличио само окорелим алкохоличарима.) ...Најбоље је, ипак, да ја бежим одавде. Доста ми је намештаљки.

ДАРИНКА: И ја бих најрадије побегла да могу.

РАДОЈЕ: Ко те спречава?

ДАРИНКА: ...Ја сам мајка. (Скиде руку са Душициних уста и нежно је помилова. Душица се смири.)

РАДОЈЕ (Испи још једну чашицу.): Одох ја док

ми је глава још на раменима. Ово је била најлукавија игра против мене коју сам до сада доживео. (Креће према излазу.)

ДАРИНКА: Чекај! Ја ћу те испратити! (Негде код врата ухвати Радоја да му не побегне и окрете се.) Хоћеш ли позвати Душицу некад на кафицу?

РАДОЈЕ: То обавезно.

ДАРИНКА: Дудо, доћи ћеш ако те позове?

ДУШИЦА: Можда. (Даринка стисну зубе као неко ко је срећан и изађе напоље са Радојем. Душица скочи из столице.) Јееееееее!!! (Просторија постаје све тамнија. У једном тренутку на сцени се ништа не види.)

8.

НОВИ ДАН

(На сату је 4 подељено са 15. Чују се први петлови. Радиша спава и хрче. Вукосава само спава. Душица седи на оној истој столици. Светлост све више улази у собу.)

ДУШИЦА: Сила је кева. Изгледа да је нањушила правог зета-па не пушта. Е, Радоје, Радоје прође ти цео свет, али на искусну као што је Даринка још ниси налетео. Скембаће те, а ти ћеш играти како она свира. Нормално, ноте ћеш добијати од мене. Ја ноте, она свира, а ти играњац. Има да рзаш и дигидајишеш све у шеснаест. Па шта си ти мислио, да је Даринка сисала весла? Е, буразеру мој, она ти је много перверзнија. Навешће те та да тврдиш да је бело жуто, а жуто бело, а камоли да

кажеш да ме позиваш на кафу. Та ти остварује своје ратне планове као прави генерал. Шта ћеш, ја ћу на крају бити победник, а ти губитник. (Поново се чују петлови.) Кад те упецам, схватићеш да си сом, али касно, мој Радоје, касно. Некад ћу ти дозволити да кукурикнеш, као ови петлови, али знај-брзо ћу ти затворити уста... Кукурикнеш? (Погледа према прозору и схвати да је већ јутро.) Јеботе, па већ свануло. Кево, шта га више тупиш? У човече, прошло 4 . Што се толико задржала? ... Изгледа да је Радоје тврђи орах него што сам мислила. Ма, не бринем се, сломиће га Даша. Има да га утуца и уситни, па неће га бити. Можда га сад трезни, ко зна? Па да, неће да дозволи да потврди позив онако пијан. Тако је, трезни га сто посто... А, јесте лукава... (Радиша устаје и очигледно иде на пишање.) Ако ме ћале види... де бре, пијан је к'о мајка. (Радиша излази из клозета.)

РАДИША: Ђеро, још сте ту? А, јесмо играли, Сунце ти. Где је зетоња, да га изљубим?

ДУШИЦА: Отишао је са мамом.

РАДИША: Где је, бре, она отишла?

ДУШИЦА: Па да га испрати.

РАДИША: Не вреди... А лепо сам хтео да ми се упише у лексикон... Курва. (Леже на кревет и брзо захрка. Душица зину од чуда.)

ДУШИЦА(Тихо да не пробуди Вукосаву.): Тата, тата... (Цима га.) Радиша, Радиша, тата... (Радиша се не буди. Душица заплака.) Шта, бре, булазниш? Ти ниси нормалан! Пијана будало. Тата, тата... ти си луд. Не би мама то урадила, не би мама то урадила...(Готово се зацени.) Не би мама...(Приђе Вукосави и њу цимну.) Баба,

Вукосава. (Вукосава се одмах пробуди.)

ВУКОСАВА: Шта је Сунце моје? Што плачеш, шта се десило?

ДУШИЦА: Тата каже да... Он је полудео. (Све време плаче.)

ВУКОСАВА: Шта каже?

ДУШИЦА: Да је мама...

ВУКОСАВА: Где је Даринка?

ДУШИЦА: Отишла је...

ВУКОСАВА: Не брини, вратиће се. Знаш ти њу, она ти је као Леси. Проћиће је то.

ДУШИЦА: Неће...

ВУКОСАВА: Свађала се јутрос са татом и цео дан је нешто била на три ћошка, али то је за њу нормално. Било би ми ненормално да је нормална... Дај, смири се.

ДУШИЦА: Отишла је са Радојем. Мојим Радојем! ...Морам да је нађем. Ако је истина, бацићу се са моста... Хоћу!! (Неочекивано брзо излете напоље.)

ВУКОСАВА: Душице! Душице, врати се!! Врати се!!! Врати се!!!! (Вукосава панично одлази до судопере, сипа воду у шерпу и полива Радишу. Радиша скочи и исправи се у кревету.)

РАДИША(Са изразом који на лицу имају људи са минималном интелигенцијом): Шта је?

ВУКОСАВА: Црн нам петак освану, сине мој. Устај брзо, трчи за Дудом. Зар дете да ти страда због оне лудаче, гром је спалио!?(Вуче Радишу за руке, док овај полако долази к' себи и повезује Душицину малопређашњу причу са Вукосавином.)

РАДИША: Где је Дуда?

ВУКОСАВА: Брзо, пошла је да се убије због оног лудог Радоја и мајке бестиднице. (Једва задржава сузе.) ...На мост ...Она не зна да плива. Знаш да и из каде изађе кроз модра... Брзо Радиша, Бог те убио. (Вуче га и даље.)

РАДИША(И сам у паници, али више бесан. Вади пиштољ из капута и репетира): Ја идем да нађем курву, а Немања нека иде за Дудом. (Отвара врата од собе и виче сина. Са треском залупи врата.) Где је, бре овај?

ВУКОСАВА: Излази, човече, већ једном, убиће се дете! Пусту сад Немању, он је на сигурном. Ајоој, шта дочека црна Вукосава! Зар си од уста одвајала цео живот свој и мучила се за њих, а они... Не дам Дуду!! Она је једина светла тачка у овој лудој породици. Дудо, немој сине, к'о Бога те молим!!! (Пада на колена и склопљених руку гледа у небо. За све то време Радиша пуни пиштољ, док му руке дрхте. Просипа метке по поду.)

РАДИША: А, знао сам ја да је онај Радоје зло! Требало је ја њему одмах да пресудим, јебем ли му Сунце жежено, оно сељачко. Па, мени је нашао кућу да раскућава! Кратко ћу му пресудити, али само зато што сад немам времена да га черечим!! (Вукосава скрхано седа на столицу на којој је седела Дуда и јеца.) ...А курви ћу ставити пиштољ у уста, не нећу у уста, то би јој био ужитак, у уво ћу да јој га гурнем, до бубне опне, па кад опалим да јаче чује, јебем ли јој дан кад је осетила мајчино млеко и научила да сиса!!! Убићу их обоје, а онда и себе, јер нећу да их робујам! У овој породици затвор је највећа брука!!! (Бесно излете из куће са високо дигнутим пиштољем. Вукосава хтеде нешто да му каже, али само крикну.)

ВУКОСАВА: Сине!!! ...Дудо, дете моје, врати се, љуби те баба. Наћићу ти најлепшег момка у граду. Па ти си суво злато, шта ће ти онај гоља, онај нечовек, онај скот! Врати се, Дудо... Нешо. (Глас јој је све тиши.) Доћиће ти сутра баба у посету, донеће баба воћа и колача... (Гуши се у плачу. Одједном се хвата за срце.) Аааааа!!! (Пада са столице. После неколико тренутака пали се радио. Музика трешти... Почиње нови дан.)

КРАЈ

Београд, 1998.

Горан Радосављевић рођен је 25. маја 1969. године у Београду. Објавио је афоризме и песме у радио емисијама "Туп-туп", "Облак у бермудама", књизи "Епрувето срећан ти 8. март", на телевизијама "ТВ Пинк", "ТВ Политика", "Језу", "Афоризму", "Новостима", "Хумору", "Нашој крмачи", "Електрону" и другим новинама и часописима.

Администратор сајта "Лига духовитих".

Инжењер је електротехнике. Живи и ради у Београду.

САДРЖАЈ:

АФОРИЗМИ.....	5
ПЕСМЕ.....	27
Свет је надигр'о.....	27
Једеш ме и пијеш.....	28
Комбинација.....	28
Принцип је исти, све су остало нијансе.....	28
Чудна ми чуда.....	29
Посрани смо гадно.....	30
Ја сам даса.....	30
Ожених се на брзину, сад се кајем натенане.....	31
Колера.....	31
Где си сада ораснице моја?.....	32
Тужбалица једне удовице.....	32
Пао врабац на пребранац.....	33
Морска песма.....	33
Спортска песма.....	33
Блесава песма.....	33
Жалосна песма.....	33
И ништа нисам гузио.....	34
Стрепња.....	34
Ја сам добар момак.....	35
Чај (од липе) за двоје.....	36
Бравар.....	36
Солитер.....	37
Јеб'ло ме питање.....	37
Љубавна песма број 1.....	37
Љубавна песма број 2.....	37
Кратке, али јебитачне песме.....	38
Бошко Буха.....	39
Братска посета.....	39
Ако ми неко покаже знак.....	39
Ваздушна кампања.....	40
Искуствена песма.....	40
Веровања у Срба.....	41
Личност славна.....	41
Глупа песма.....	42
Јурњава.....	42
Тако је говорио Петроније	
из села Милива код Деспотовца.....	43
Песник.....	44
Пијанци.....	44
ДРАМА – ВЕЛИКЕ МАКАЗЕ.....	46

РЕАЛНИ ТИРАЖИ

ИЗДАВАЧ:
УДРУЖЕЊЕ БАЛКАНСКИХ САТИРИЧАРА
СРБИЈЕ „ЈЕЖ“, Београд, Пастерова 2
www.jez.rs, redakcija@jez.rs

ШТАМПА
ГОРАПРЕС

ТИРАЖ
100

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-84
821.163.41-1
821.163.41-2

РАДОСАВЉЕВИЋ, Горан, 1969-
Хлеба и цигара / Горан Радосављевић. -
Београд : #Удружење балканских сатиричара
Србије #Јеж, 2011 (Београд : Горапрес). - 96
стр. ; 18 см

Тираж 100. - Белешка о писцу: стр. 93.

ISBN 978-86-84169-57-2

COBISS.SR-ID 186323212